EESTI SKAUT

SÜGIS 2017

SKAUT

EESTI SKAUTIDE ÜHINGU AJAKIRI

KAELARÄTIPÄEV

Kaelarätipäeva lõpetuseks. Marju, Kelin ja Eliise Tuulemetsast

Ene-Ly ja Eliise Tuulemetsast

ESÜ suhtlusjuht Liisa kaelarätipäeval

Skaudimaja töökas meeskond - Marju, Katri ja Sander - ettevalmistuste keskel avamise eelõhtul

Ott ja Helen Elva laulupeol

Siima koos Jackiga

Skaudijuht Andres kohtumas oma skaudisõbraga Kreekast

ESAKi esindajad

SISUKORD

4 Jüripäevast Kriimsilmani ...

6 Sügishooaja esimesed koondused

7 Tulevased üritused

8 Läksin koju

9 Skautluse mõju "väljast" tulnule e skautlus kui pingevaba liblikalend

10 Valdik - imetabane inimene

13 (Öko)skaudi sõnaraamat

14 Maailmajamboree – ainulaadne rõõmus ja lärmakas kogunemine

16 Jüripäeva laager Tartus

18 Minu imeline skaudisuvi: seiklused suurlaagrisuks

21 Skautlus on sõprus, imelised kogemused ja võimalus enesearenguks

22 Kajakad lendavad kõrgelt

23 Skautlemise Meistriklassist

25 Skaudilaager „NOOL" - Лагерь «Стрела»

26 ESÜ delegatsioon noortefoorumil ja skautide maailmakonverentsil

28 Rein Kapper ja Terassammurid

30 Esimest korda ERNAL ... 1. lugu

31 Esimest korda ERNAL ... 2. lugu

33 Seitse põhimõtet, mida mina õppisin ERNA matkalt

34 Soolataignast ehted

35 Uued tutvused, uued seiklused

36 Fööniksid said "käe valgeks"

Hea lugeja!

Eesti vabariigi juubeli künnisel on paras aeg meenutada neid skaute, kes olid "Alati valmis!" juba esimese vabariigi ajal. Hea meel on, et igavesti skaudid oma materjale ka ESÜga jagavad, et ka meie saaksime lugeda nende elulugudest ning skautlikest seiklustest. Seeniorskautide austamine annab selles numbris ka tooni kurvema külje pealt, sest nii mõnegi vahva skaudivenna/-õe meenutus kannab märki "Läksin koju". Kuid mälestus nendest ei kustu ning usun, et igaüks, kellest selline mõju skautlikule tegevusele jääb, on hästi elanud ja kõigi austuse ära teeninud.

Olnu meenutamine aitab vaadata tulevikku ning hea meel on näha, et ESÜs on aktiivne ringihooaeg alanud ning ESÜ juhatus on üle tüki aja taas täiskomplektne ning kevadel valitud koosseis on hästi tööle läinud. Ootan põnevusega, milliseks kujuneb vanemskaudi programm, mida sügisestel nõupäevadel ka juba vaikselt maitsta sai.

Soovin kõigile skautlikku hingust ja skaudisädet, et sisehooajal teha parimad ettevalmistused, et veeta järgmisel suvel taas erakordne, kustumatu, mälestusi ja igavesi sõpru täis skaudisuvi.

Vasakuga
Karolin Lillemäe
peatoimetaja

Ajakiri Eesti Skaut
Eesti Skautide Ühingu väljaanne

Toimetuse kontakt: Juurdeveo 22A-2, 11313 Tallinn või karolin@skaut.ee
Toimetuse koosseis: Karolin Lillemäe, Laura Õigus, Jakob Rosin, Mikk Leedjärv, Sirje Pool

Ajakirja Eesti Skaut väljaandmist toetavad
Hasartmängumaksu Nõukogu ning Haridus- ja Teadusministeerium.

Toimetusel on õigus kirju ja kaastöid toimetada ja lühendada.
Fotosid ja käsikirju ei tagastata.

Ajakirja Eesti Skaut toimetus tänab kõiki kaastöö tegijaid.
Ootame uusi kaastöid.

roheline trükis
Ajakiri on trükitud keskkonnasõbraliku trükisena trükikojas Ecoprint.

Esikaas: Lauri Lindoja

SKAUT
MTÜ Eesti Skautide Ühing
Juurdeveo 22A-2,
11313 Tallinn

5344 5171
info@skaut.ee
www.skaut.ee

JÜRIPÄEVAST KRIIMSILMANI …

Jüripäev. 21.-23.04.2017 said skaudid ja gaidid üle Eesti kokku Tartus Jüripäeva laagris, mille korraldajaks oli seekord Tartu Skautide ja Gaidide Malev. Osalejaid oli laagris üle 400.

Anton Õunapuu sünniaastapäev. 29.04.2017 koguneti vaatamata väga tormisele ilmale skautmasterite ja ESAKi liikmetega Liivoja talu õuele, et tähistada Anton Õunapuu 130. sünniaastapäeva, istutada õunapuid ning korrastada sealne maa-ala.

Tagametsa talgud. 06.-07.05.2017 sai vahva talgumeeskond Tagametsas kokku, et laagriala suveks korda teha ning asju juba ka suviseks suurlaagriks paika sättima hakata. Talgud toimusid traditsiooniliselt üle-Eestilise „Teeme ära" projekti raames.

Kravinna kohtus skautidega. 02.05.2017 kohtus Wessexi krahvinna Sophie Helen Mountbatten-Windsor oma Eesti visiidi raames Eesti skautide ja gaidide esindajatega Briti suursaadiku residentsi aias toimunud mini skaudi-ja gaidilaagris.

Koolitused ja koosolek. 19.-21.05.2017 sai Tagametsas taas kokku palju skaudirahvast, sest toimus nii esmaabikoolitus, uute vabatahtlike metsalaagri koolitus kui ka juhatuse koosolek.

RSMi õppepäev. 27.05.2017 olid RSMi õppepäeva raames Keila Pantrid, Tallinna lipkonnad Siil, Saturn ja Tormilind Keila Päevadel. Avatud olid sõlmede, orienteerumise, ukulele, KIMi mängu ja takistusraja tegevuspunktid.

ESÜ kontori kolimine. 28.05.2017 oli aeg jõudnud nii kaugele, et hakkasime kolima oma kontorit Lembitu tänavalt Juurdeveo tänavale.

Suurlaagri laul. 06.06.2017 oli see päev, mil jõudis esimest korda suurema avalikkuse ette meie suvise suurlaagri laul „Hei-hei, sina seal, meie armsa Eesti peal, tule teeme Seiklusratta!". Laagrilaulu autoriks on Liisa Kõrgesaar.

Sünnipäeval kontori avamine. 10.06.2017 on ESÜ jaoks üheks ajaloo verstapostiks, kui ESÜ sünnipäeva raames toimus Tallinna Skaudikeskuse ja sh uue kontori avamine.

Kuninganna sünnipäev. 15.06.2017 toimus Briti suursaadiku Theresa Bubbeari vastuvõtt Tema Majesteet Kuninganna Elizabeth II sünnipäeva puhul. Vastuvõtule olid kutsutud ka ESÜ esindajad. Pildil Eesti Skautide Ühingu esindajad Laura Õigus ja Liisa Kõrgesaar ning Michelle Hughes Briti saatkonnast.

Vabatahtlike visioonikonverents. 03.07.2017 algas Tallinnas Euroopa vabatahtliku teenistuse visioonikonverents "European Voluntary Service future search - enhanced perspectives for transnational volunteering for youth". Konverentsil osales ka skautide maailmaorganisatsiooni esindajana Martin Meier, Eesti Skautide Ühingut esindas Laura Õigus. Pildil konverentsil vabatahtlikuna abistanud Annika Annus.

Instagram. 04.07.2017 algas ESÜs Instagrami ajastu.

Suurlaager. 08.-15.07.2017 saabus meie neli pikka aastat oodatud suurlaager, mille raames saabus Tagametsa 524 laagrilist. Lisaks Eesti osalejatele olid esindatud Iisrael, Soome, Rootsi, Leedu, Läti, Tšehhi, Valgevene, USA, Kanada ja Suurbritannia. Nimeks oli seekordsel laagril SEIKLUSRATAS ja laagrijuhiks Valdik Kask. Laagrit külastas ka EV president proua Kersti Kaljulaid.

Väikesaar. 04.-06.08.2017 oli taas kõikidel skaudijuhtidel võimalus vahvalt kokku saada, sedakorda sõites Väikesaare ürituse raames Piirissaarde.

ERNA. 11.-13.08.2017 toimus järjekorras juba 18. ERNA matk, seekord nii alguse kui lõpuga Kautlas. Lisaks Hauka (48h) ja Tümleri (24h) rajale oli esimest korda avatud ka Skautlik matkarada (12h).

Maailmakonverents. 14.08.2017 algas Azerbaidžaani pealinnas Bakuus WOSMi maailmakonverents, kus ESÜ esindasid välissuhete juht Sander Lillemäe ja meeskonnaliige Birgit Kuuse.

Kajakas. 03.-23.08.2017 toimus USAs Kajakate juhikoolitus, millest võtsid osa neli Eesti skautlike organisatsioonide esindajat. Skaute esindas Killu-Marie Kell (Rakvere Skaudid).

Juhatus. 25.-27.08.2017 toimus ESÜ juhatuse koosolek.

Tabasalu päev. 26.08.2017 võtsid lipkondade Okaskannel ja Tuulemetsa skaudid sel aastal osa Tabasalu päevast. Tutvustati skautlust ja huvilised said teha erinevaid vahvaid tegevusi: meisterdada puidust võtmehoidjaid, millel oli omavalitud disain; punuda värvilisi sõbrapaelu, kokku panna puslesid; õppida sõlmi; sirvida skaudiajakirju ja muud põnevat. Samuti tehti ka hennamaalinguid. Huvilisi oli palju ning telgis oli alati sõbralik ja lõbus meeleolu, isegi siis, kui sadas vihma.Tekst: Marilise Seppel (vanemskaut, Okaskannel).

Sügisretk. 01.-03.09.2017 said Läänemaal kokku matkahuvilised, et läbida Läänemaa sügisretk.

Nõupäevad. 08.-10.09.2017 oli Tagametsa taas skautide päralt – toimusid ESÜ nõupäevad ning samaaegselt taas ka uute vabatahtlike Metsalaagri koolitus. Ühine õhtu veedeti filmikangelastena.

Skaudisõbra teenetemärk! 10.09.2017 sai skaudisõbra teenetemärgi Briti Eesti saatkonnas töötav diplomaat Michelle Hughes, kes on aidanud palju kaasa Eesti skautide ja Briti saatkond Eestis vahelise koostöö edendamisele.

Skautlemise Meistriklass. 16.09.2017 alustas Skautlemise Meistriklassi 1. lend. Meistriklass on koolitussari, mis asendab varasemat salga- ja skaudijuhtide koolitust.

Külastati Tapat. 23.09.2017 said huvilised külastada Tapa sõjaväelinnakut. Hea koostöö Briti sõjaväelastega andis meile võimaluse minna neile külla Tapa sõjaväelinnakusse, kus sai uudistada masinaid, näha nende varustust ja sõduritega juttu ajada.

Fotod ja tekstid: ESÜ kogust (kui ei ole teisiti märgitud)

Pärnumaa matkamäng. 30.09.2017 toimus XXVIII Pärnumaa matkamäng. Osales muljetavaldavalt 45 võistkonda, startis üle 200 matkahuvilise.

JOTI/JOTA. 20.10.2017 toimus JOTA/JOTI erisündmus Vääna Seltsimajas.

Hundude Kriimsilma laager. 20.-22.10.2017 võõrustas Rakvere kriimsilmalisi.

#skaudid Lipkond Saturn pälvis Facebooki mängu teises osas vahva videoga juhatuse lemmiku tiitli ja sai tänu sellele valida endale sobivaid matkatooteid kauplusest MATKaSPORT. Facebooki mängu teise osa peaauhinna (samuti kauplusest MATKaSPORT) võitis üksus P.I.T.O.N.

Foto: Eesti Gaidide Liit

SÜGISHOOAJA ESIMESED KOONDUSED

17.09.2017 avas oma hooaja **Keila lipkond**, mille raames toimus põnev külaskäik Muuga sadamasse. #skaudid #Keilaskaudid

17.09.2017 avasid **Tartu skaudid** hooaja pannkoogipäevaga! #skaudid #tsgm

17.09.2017 kogunesid **lipkonna Tormilind** vanemad olijad kui ka uued huvilised avakoonduseks, mille raames toimus ka põnev fotojaht Tallinna vanalinnas.. Tormilindude ridadesse on liitunud uus hundujuht - Kristina Maria Agur, kes on tegutsenud Kanadas hundude ja hellakeste juhina. Tere tulemast Eesti skautide sekka! #skaudid #Tormilind

Ökoskautide sisehooaja avas Karl Joosepi (Lepik) hundusalk oma esimese koondusega! #skaudid #ökoskaudid #hundud #uushooaeg

29.09.2017 kogunes **lipkonna Okaskannel** salk Kuldsed Kotkad skaudijuht Birgiti (Kuuse) eestvedamisel uue hooga skaudiringi. #skaudid #Okaskannel #KuldsedKotkad

TULEVASED ÜRITUSED

07.11.2017 **Kaelarätipäev**. Pane Eesti skautluse rajaja Anton Õunapuu sünniaastapäevaks kooli/tööle kaelarätt kaela, tee pilti ja jaga teistega!

11.11.2017 **ÕKV ehk Õunapuu karikavõistlus**. Kes läheb karikaga koju sel aastal? Skaudioskuste võistlusele on oodatud ennast proovile panema 11-14-aastased skaudid. ÕKV toimub Tallinnas Šnelli pargi lähedal.

12.11.2017 **Isadepäeva matk**. Et kõik Rävälä Skautide Maleva hundud-skaudid koos isade ja peredega novembrikuu teisel pühapäeval Pirital matkarajale jõuaksid, siis tuleks see kuupäev endale juba varakult kalendrisse kirja panna.

24.-26.11.2017 **Noortekogu**. Soovid leida lahedaid sõpru, saada uusi kogemusi, teada rohkem ESÜ tegemistest ja veeta üks vahva nädalavahetus? Kui jah, siis Noortekogu 2017 ootab just Sind! Oodatud on 15-26-aastased liikmed. Toimub Sokka Puhkekeskuses Otepää lähistel.

13/14.12.2017 **RSMi Metsajõulupuu**.

27.01.2018 **Koolitajate koolitus** (grupi täitumisel).

09.-11.02.2018 **Talimängud**. Mõeldud skautidele ja vanemskautidele. Toimuvad Jõgeval ja korraldab lipkond Okaskannel.

13.12.2018 **RSMi vastapäev**. Eestvedajaks Keila skaudid ja toimumispaigaks Tallinn.

17.02.2018 **Uute vabatahtlike koolitus** (grupi täitumisel).

22.02.2018 **Kaelarätipäev**. Pane maailmaskautluse rajaja Bi-Pi sünniaastapäevaks kooli/tööle kaelarätt kaela, tee pilti ja jaga teistega!

24.02.2018 **Kaelarätipäev**. Pane Eesti Vabariigi 100. sünnipäeva puhul kooli/tööle kaelarätt kaela, tee pilti ja jaga teistega!

24.03.2018 **Üldkogu ja tänuõhtu**. Toimuvad traditsiooniliselt Tallinnas.

14.04.2018 **Meediakoolitus**.

20.-22.04.2018 **Kaugmatkaja**. See on Kaugmatkaja koolituse II osa A osa ja toimub ronimiskoolitusena Viljandimaal Karula Veskil. II osa on eelkõige nendele, kes eelmisel aastal I osa läbisid, aga saab liituda ka siis, kui on juba eelnev matkakogemus olemas.

27.-29.04.2018 **Jüripäev**. Skautide "kevadine suurlaager", seekord toimumas Ida-Virumaal Narva-Jõesuus ja teemaks mereskautlus.

05.-06.05.2018 **Tagametsa kevadtalgud**.

16.-27.07.2018 **Kaugmatkaja**. See on Kaugmatkaja koolituse II osa B osa ja toimub mägimatkana Norras.

08.-15.07.2018 **Metsamärk**. See on skaudijuhtide "ülikool" ehk ülimalt lahe kursus. Mõeldud täiskasvanutele ja eelduseks on läbitud Skautluse Meistriklass või varasemalt skaudi/salgajuhi koolitus. Toimub Tagametsas.

10.-12.08.2018 **ERNA matk**. Tasub juba valmistuma hakata!

17.-19.08.2018 **Väikesaar**. Motivatsiooniüritus kõikidele ESÜ skaudijuhtidele.

15.-16.09.2018 **ESÜ Nõupäevad**.

06.-07.10.2018 **Tagametsa sügistalgud**.

12.-14.10.2018 **Hundude Kriimsilma laager**. Korraldajaks Tuulemetsa ja toimumiskohaks Harku.

TULE KAUGMATKAJALE!

20.-22.04.2018
See on Kaugmatkaja koolituse II osa A osa ja toimub ronimiskoolitusena Viljandimaal Karula Veskil. II osa on eelkõige nendele, kes eelmisel aastal I osa läbisid, aga saab liituda ka siis, kui on juba eelnev matkakogemus olemas.

16.-27.07.2018
See on Kaugmatkaja koolituse II osa B osa ja toimub mägimatkana Norras.

LÄKSIN KOJU

Skm Egbert Runge, ⊙ 11. september 1923 – 23. september 2017

Meie seast lahkus oma 94. eluaastal Eesti Skautide Ühingu auliige skm Egbert Runge.

Egbert sündis Eestis Järvakandis ja 1930. a keskel, liitus seal Noorte Kotkaste üksusega, millest sai alguse tema aastakümneid käidud tee skautluses. Eesti okupeerimise järel osales Egbert vabatahtlikuna sõjas, Narva pataljoni ridades Riigiküla, Kulgu ja Sinimägede rinnetel kuni Eesti langemiseni. Sõjapõgenikuna jõudis Egbert Kanadasse. Kanadas olles olles osales Egbert väga aktiivselt paljude Eesti organisatsioonide töös ning oli väga lugupeetud ja tunnustatud Kanada eestlaskonna liige. Näiteks osales Egbert Eesti Abistamiskomitee, Eesti Liit Kanadas, Toronto Peetri koguduse, E.E.L.K. Konsistooriumi, Toronto Eesti Ühispanga juhtorganite töös.

Skautliku tegevuse mõttes olid Egberti suurimateks töödeks Toronto Eesti Skaudisõprade Seltsi ja Kotkajärve komitee esimehe amet 1960ndatel aidates üles ehitada Kotkajärve laagrikeskust. Seejärel kuulus Egbert Eesti Skautide Malev Kanadas staapi ja oli ka malevajuhi ametis. Egberti oli 1984. aastal toimunud maailmalaager „Eesti Lipp" juhiks, ning juhtkonna liige paljudes teistes maailma- ja suurlaagrites. Ka oli Egbert 16 aastat Eesti Skautide Liidu Keskbüroo liige, neist 12 aastat peaskaudina, aastatel 1991–2002.

Skm Egbert Runge oli Scouts Canada ja Eesti Skautide Ühingu auliige ning ainus, kes on saanud Eesti Skautide Liidu Tammetäht – I järk ja ka Põhjatäht – I järk tunnustused. Samuti on ta välja teeninud Kanada skautluse kõrgeima tunnustuse: Hõbe Hundi teenetemärgi.

Egbert oli aktiivselt kaastegev ja toetaja skautluse taastamisel Eestis 1990. a alguses. Tänu Egbertile väga headele suhetele Kanada skaudiorganisatsiooniga sai teoks esimene Eestis toimunud Metsamärgi kursus, mis toimus Kanada skaudiorganisatsiooni egiidi all ja Kanadas elanud eestlastest skaudijuhtide skm Jaan Lepp ja skm Peeter Kallaste juhtimisel. Lisaks aitas Egbert teoks teha mitmeid toetusaktsioone ja korraldas mitmesuguse laagrivarustuse ja ka skaudivormide saatmise Kanadast Eestisse, mis oli väga suureks abiks alles oma esimesi samme käivale noorele skaudiorganisatsioonile Eestis. Egberti kohtumised ja vestlused skautide maailmaorganisatsiooni selleaegse peasekretäriga aitasid sillutada teed Eesti Skautide Ühingule skautide maailmaorganisatsiooni täisliikmeks saamisel. Isikliku panuse on ta andnud ka meie Tagametsa laagrikeskuse rajamisse. Kuni oma siinse elutee lõpuni elas Egbert aktiivselt kaasa skautluse ja Eesti Skautide Ühingu käekäigule, tundes rõõmu meie saavutustest. Sõbralik meel, hea suhtlusoskus, väärikus ja siirus tegid Egbertist hea kaaslase ning usaldusväärse skaudivenna. See on olnud Eestile ja skautlusele elatud ilus elu.

Puhka rahus kallis skaudivend, skm Egbert Runge.

Skm. Elmar Saarniit, ⊙ 2. aprill 1922 – 23. juuli 2017

Meie seast lahkus 95-eluaastal Eesti Skautide Ühingu auliige, skm Elmar Saarniit ehk Emu.

Emu sündis 1922. aastal Valgas ja kasvas üles Tallinnas ning oma skauditeed alustas ta Kopli meriskautide üksuses. 1944. aastal põgenes Emu koos paljude eestlastega Eestist Saksmaale ja 1949. aastast elas Ameerika Ühendriikides.

Emu jõudis enne Eestist lahkumist õppida poolteist aastat Tartu Ülikoolis ning hiljem lõpetas Princetoni ülikooli Ameerika Ühendriikides arhitektina.

Emu elus oli skautlusel väga oluline koht ja nii oli ta näiteks üks nendest, kes lõpetas esimese Eesti Metsamärgi kursuse 1947. aastal Saksamaal ja tegutses mereskautide juhina esmalt Koplis ja siis juba skaudijuhina Saksamaa põgenikelaagris loodud üksuste ja hiljem Eesti Skautide Malev USAs ridades, olles pikka aega ka malevavanema ametis. Põhjusega uhkust tundis Emu ka selle üle, et tema juhitud Põhja New Jersey Kalevipoja lipkonna Pesukarude salga liikmeks oli hilisem Eesti Vabariigi president Toomas Hendrik Ilves. Skautluse taasloomisel Eestis oli Emu samuti üheks kaasaaitajaks ning osales mitmete toetusaktsioonide ja koolituste korraldamises. Heaks sõbraks paljude tänaste skaudijuhtidega sai Emu ka Eesti Ameerika Heatahtliku Seltsi poolt korraldatud Kajaka salga koolituse juhi ja lektorina. Emu ise kirjutas oma raamatus „Presidendi meister" nii: „ Tõenäoliselt saabki kajakate programm olema minu skautlikuks luigelauluks siinpool Toonela jõge. Ja kas saabki midagi paremat soovida ühele elupõlisele skautmasterile?"

Emu oli muhe ja sõbralik mees, kelle elu oli tihedalt põimitud skautluse ja eestluse hoidmisega võõrsil. Tihe side Eesti skautluse ja skautidega püsis tal kuni lõpuni ja nii jõudis ta rõõmu tunda ka Tallinnas avatud skaudikeskuse rajamisest, saates veel selle aasta 10. juulil kirja teel oma parimad tervitused ja õnnesoovid, et oleme saanud omale Tallinnasse uus skaudikodu ning peale sellesuvist suurlaagrit ootas mind kodus samuti kiri Emult, milles soovis õnne ja edu meie suurlaagrilistele. Nüüd on Emu läinud oma igavesse kodupaika. Puhka rahus hea skaudivend, Eesti Skautide Ühingu auliige.

Meie hulgast lahkus ka Rootsi Tallinna lipkonna üks kauaaegseid juhte ja Eesti skautluse ning gaidluse taasloomisele kaasaaitajaid **skm Aino Miks**. Aino oli ääretult südamlik ja tore inimene, kellega ristusid skauditeed nii Tallinnas, Tagametsas kui Metsakodus Rootsis. Jääme Sind mäletama ja avaldame kaastunnet lähedastele

SKAUTLUSE MÕJU "VÄLJAST" TULNULE e SKAUTLUS KUI PINGEVABA LIBLIKALEND

Margit Meltsas

Mõned teavad mind, aga mõned mitte. Tulin skautlusesse 2014. aasta alguses ESÜ personalijuhiks. Tulin "väljast" sooviga panustada oma vaba aega, olemaks kasulik ja tegemaks midagi asjalikku. Sel hetkel töötasin töökohal, mis ei vajanud mingit mõttetööd, enda arendamisest rääkimata. Ometi ma vajasin seda. Vajasin ka inimesi, kellele olla kasulik. Vajasin väljundit personalitöö mõistes. Vajasin tunnet, et teen midagi olulist ja olen osa kogukonnast.

Olin väga õnnelik, kui konkursi lõppedes olin väljavalitu. Sel hetkel oli tahtmine panustada suurem kui teadmine, mis on skautlus. Sel hetkel pabistasin tohutult, sest organisatsioon on suur, teistmoodi ja see mõte, et olen "väljast" – oli uus nii mulle kui ka paljudele skautidele endile. Miks seda mainin? Tol ajal hakkas skautlus ise harjuma mõttega, et kõik inimesed, kes oma vaba aega ja mõtteid panustada tahavad, ei pea olema lapsest saati skautlusega seotud. Samas aga oli selgusetu, mida ja kuidas neid "väljast tulnuid" omaks võtta. See on ometi oluline, sest kuidas muidu oskad panustada või aru saada, kuidas asjad parasjagu on või mida võiks paremini.

Esimesed kuud üritasin enda jaoks kiirelt selgeks teha, mis olnud ja mis edasi. Hakkasin ka suure õhinaga tööle ja millalgi tulid esimesed takistused. Ma ei osanud neist mööda minna, kuna siiski olin "väljast". Nii lühikese aja peale ei saanudki ma ju kõike teada. Samal ajal toimusid mu eraelus sündmused, mida keegi meist üle elada ei tahaks. Seejärel taandusin mõne aja pärast – silmad maas – oma püstitatud eesmärkide täitmisest.

Mul on tänaseni ses suhtes kurb meel ja piinlik fantastiliselt toredate inimeste ees, et lasin enda eraelul mõjutada enda sisemist missiooni. See näitas mulle, et kuigi ma olen sõprade arvates üks tugevamaid inimesi – olen ma siiski vaid inimene. Aga kas ma oleksin tohtinud lubada endale seda asjaolu, et vedasin alt teisi. Ei, ma ei oleks tohtinud.

Samas, õppisin ma sellest väga palju. Tänu skautlusele olen õppinud tänama iga väikesegi asja eest. Mis seni tundus elementaarne ja seetõttu ka ei vajanud ju tänamist – on tänu skautlusele muutunud. Mitte midagi siin elus ei tohiks võtta kui tavalist. Kui keegi teine midagi sinu heaks või jaoks teeb, isegi, kui see on väga väikene tegu – see on tänamist väärt. Iga pisiasi on seda väärt. Näiteks tõi vanaisa puid tuppa ja küttis ahjud soojaks, aga kas keegi teda tänas – ei – see oli ju tema töö ja kohustus. Samuti jõudis söök lauale, aga kas valmistajale öeldi aitäh – ei – sest see oli ju tema kohustus. Samas kõik nautisid sooja tuba ja head kõhutäit ning võtsid seda kui elementaarset asja, aga kas ikka oleks tohtinud. Kas vanaisa päev oleks ilusam olnud, kui tema pingutust pere heaks oleks tähele pandud mõne ilusa sõna näol. Kindlasti oleks ja see on asi, mida ma olen tänu skautlusele õppinud.

Jah, ma olen alati olnud seda meelt, et kui inimene midagi teise heaks teeb – teda kuidagi aitab, siis see soov tuleb inimese enda seest. Sellepärast, et tema nii tahab ja soovib. Ta ei oota tänamist ega tänulikkust, sest on ise rõõmus aidates. See on see, mida ma ise teen ja ma tõesti ei oota tänamist. Minu jaoks oli see täiesti normaalne. Samas on aga aitaja ju veelgi rõõmsam, kui sa märkad tema heasoovlikkust – tänad teda armsal viisil. Just – armsal viisil, mitte aga ostes kokku autosid ja maju – mõni luulerida, lauluke, skautlik hüüd. Ärgem unustagem sealjuures kallistusi ja naeratust – need on ju elu kalliskivid.

Mingil müstilisel viisil oli Siim (Maripuu) minu jaoks see esmane mõjuallikas, kes avas mu silmad tänamise võlumaailma. Sealt edasi juba kõik teised. Näiteks Jüri (Ehandi) puhul ma tunnetasin tõelist eneseusu süsti, sest ta toetas mind oma sõnadega mu suure segaduse perioodil. Täna aga tunnen rõõmu juba sellestki, kui laagris viibides, vaatan – kuidas inimesed koos midagi positiivses meeleolus teevad. Tänase maailma kiires elutempos on selline vaatepilt kuidagi teistmoodi, nagu oleks ajas tagasi rännanud. Keegi ei tigetse, keegi ei vaata kedagi kurja pilguga, keegi ei kiirusta tagant – tegutsemistes on selline ühtselt rõõmsameelne sümbioos. See kõik viib selleni, et inimene julgeb olla see, kes ta oleks ilma ühiskonna surveta. See viib selleni, et sinus kerkib esile "parem mina" – see, kes võib eksida ja kellele andestatakse.

Mind on kasvatatud stiilis, et vigu teha ei tohi ja eksimine ei ole lubatud ehk iga tegevus peab olema täiuslikkuseni lihvitud. Tänu skautlusele olen ka sellest küljest muutunud. Skautluses õpitakse tegevuse käigus ja õpidki läbi oma vigade ning keegi ei vaata pahase pilguga, vaid naerdes ja andestades. Tänu sellisele suhtumisele on paljud pinged minus maandunud. Jõuad sa siis kogu aeg kõike läikima lüüa. Pigem lendled liblikatiivul rõõmsalt naeratades, nagu Marju (Riiel) seda teeb – kõik asjad saavad tehtud ja hästi tehtud, kuid pingevabalt.

Seetõttu on mul hea meel, et saan vaatamata altvedamisele, olla endiselt inimeste keskel, kes on sügava missioonitundega ja olles just need, kes nad on. Tänu sellele muutub ka maailm paremaks paigaks. Nagu öeldakse – SKAUTLUS ON TEE PAREMA MINANI. Seda mitte ainult laste ja noorte, vaid ka täiskasvanute puhul. Mul on olnud tõeline õnn kohtuda inimestega, kellel on suur süda ja kes seeläbi muudavad märkamatult maailma. Eks ma üritan täna rahulikult ja omal vaiksel moel abiks olla ja kuigi viimases metsalaagris kõlas lause, et ma olla rahulikuna kuidagi väga aktiivne. Täna on mul hea meel olla elus ja tunda rõõmu pingevabast liblikalennust.

VALDIK IMETABANE INIMENE

Küsis, uuris ja kirjutas Sirje Pool

Valdik ehk Waltz on üks absoluutselt vahva ja eriline inimene. Juba tema nimi on selline, et teist sarnast ei ole ilmselt kellelgi oma tutvusringkonnast leida. Valdiku jaoks on skautlus alati olnud oluline ja eriline ning sel suvel lisandus tema pagasisse veel üks oluline roll – ta oli sel suvel toimunud ESÜ suurlaagri Seiklusratas juhiks. See on laager, mida kõik skaudid alati pikisilmi ootavad ja mis toimub ainult iga nelja aasta tagant.

Kuid see oli üks suur roll. Valdiku tegemised ESÜs on olnud juba sellele eelnevalt väga pikaajalised – skautluses on ta olnud juba aastast 1993. Ta on lipkonna Okaskannel liige, olles lipkonna vanemaks. Ta on olnud juhatuse (peastaabi) liige hundutööala juhina 2007–2008 ja koolitusjuhina 2008–2011. Ta on skautmasterite kogu juhatuse esimeheks ning samuti juhib ESAKi ehk Eesti Skautliku Antoni Keskgildi tegemisi. Aastast 2015 kannab Valdik igati väljateenitult skautmasteri nimetust. Et aga nagu ütleb vanarahva tarkusetera – üks pilt ütleb rohkem kui tuhat sõna, siis siin on pilt mõnede märksõnadega Valdiku skaudielu edenemise kohta ehk Valdiku seiklusratas:

Suurlaagri Seiklusratas juht

Valdik on abielus proua Kasega

Valdik sündis Tallinnas, täpsemalt Pelgulinna sünnitusmajas. Tal on õde Ellyt ning vennad Arnel ja Endo, kelle kõikide nimed on tuletatud suguvõsast. Valdik on abielumees ja nii nagu skautlusest on sündinud teisigi ühiseid lugusid, siis ka Valdik leidis oma kõrvale abikaasa just skautlusest. Ta on abielus proua Kasega ehk Mariannega, kes eelnevalt kandis perenime Jürgenson. Tore pulmapidu sai peetud vahetult enne suurlaagrit.

Praegu töötab Valdik Telias projektijuhina. Kui teate, mis on Mobiilne Elu või Roam Like Home, siis need on hetkel tema peamised projektid. Uus Telia maja asub nüüd Hipodroomi lähedal, kus tal on vaade kenasti nii merele kui ka kaugele Mustamäele.

Abikaasa Marianne sõnul Valdikul otseselt ühtegi konkreetset lemmiktoitu ei ole, aga hea meelega on ta ikka meenutanud oma ema tehtud röövlipraadi. Lemmikvärvideks on tal sinine ja roheline. Lemmikraamatut ega -filmi kindlat ei ole, aga pigem mõni praktiline tarkuste raamat ja seiklus- ning hea huumoriga komöödiafilmid.

Härra ja proua Kask

Fotod: erakogu, Lauri Lindoja, pulmapiltide autor Arno

Nõrkus puidu vastu ja aktiivse elu vastu

Valdiku lemmikuks materjaliks on puit, millest ta võiks meisterdada kõike, kui tal oleks olemas enda garaažinurgake, kus oma ideid teostada. Lisaks on Valdik tegelenud 15 aastat Päästeala noortelaagris ning seal läbi viinud programmi. Selle puhul kingiti talle sel aastal ka tänumeene. Ka skautlusesse on Valdik toonud nende aastate jooksul palju päästealast tegevust ning inimesi. Ise on ta öelnud oma hobide kohta järgmist: „Näiteks võrkpall, seltskonnatants, noortelaagrid, päästeala, õhtujuhtimine, Trikke Scooter, puidutöö, koolitamine, telesaated ja seriaalid (pisirollid ja publikus osaleja). Kuna kodu on ka kallis ja armas, siis tegelen selle sisustamisega ning toimetan korteriühistu juhatuse esimehena. Eks mõned pisemad hobid ole veelgi, mida ei hakka kõike üles lugema, kuid tegelen nendega vabal ajal.“

ESÜ peastaabis (juhatuses) aastal 2009

Sümboliseerib erilisust ja erinevust hallist massist

Igapäevase töö kõrval tegeleb Valdik veel peokorraldamisega ja sünnipäevadel õhtute juhtimisega. Pulmades on tal vastutusrikkaks ametiks pulmaisaroll ja jõulude ajal paneb ta selga kostüümi ning rõõmustab lapsi üle maailma. Valdiku peojuhi koduleheküljel seisab järgmist: „Hobikorras olen tegelenud erinevate laagrite, pidude ja päevade/õhtute läbiviimisega ning jõuluvana rolli pidanud aastast 2000. Kuna huvi minu tegemiste osas pidevalt kasvas, siis sai aastal 2005 asutatud ka väike ettevõte Valge Tiiger OÜ. Selline nimi sai valitud just seetõttu, et valge tiiger sümboliseerib erilisust ja erinevust hallist massist. See on olnud ka minu siht peojuhina. Ütlen ära ka selle, et pidude juhtimine on mul hobi, mitte põhitöö. See tähendab seda, et peojuht.eu ei ole agentuur, vaid selle kodulehe taga olen mina ise. Peojuhina saan hakkama lisaks eesti keelele ka soome keeles.“

Valdiku seiklusratas

Alati rõõmsameelne ja abivalmis

Põnevaid seiklusi on Valdikul väga palju: pikk teekond skautluses; viis aastat Soomes elamist õppides Pieksämäel; langevarjuga hüppamine, mis lõppes õnnelikult ja tervelt; naisele abieluettepaneku tegemine ja sellele järgnenud suur pulm. Kui Valdikul tuleb pähe mõni hea idee, siis ta teeb selle teoks selliselt, et teistel pole aimu ka, mis nüüd juhtuma hakkab. See ongi see, mis teeb temast väga erilise inimese, kes on sõprade jaoks alati olemas ning kõrvaltvaatajale tundub, et ta teeb seda kõike 24/7, olles seejuures alati rõõmsameelne ning absoluutselt abivalmis.

TEISED VALDIKUST:

Tõnis Mänd (sõber): Valdikut on keeruline lühidalt iseloomustada. Proovides siiski seda teha, nimetaks teda Hunt Kriimsilmaks, kellel üheksa ametit ning uskumatul kombel energia kõige sellega aktiivselt ning edukalt tegeleda. Kui eemalt vaadata, siis pigem tundub ta oma hoiaku ja kõnemaneeriga selline tagasihoidlik mees, kes tähelepanu iga hinna eest väldib. Tegelikult, aga ei tea ma ühtegi inimest, kes tähelepanu rohkem naudiks. Ei kingita ju igaühele isiklik fotosein, mille najal poseerida. Eks ühiseid seiklusi on aastate jooksul ikka ette tulnud, näiteks Seltskonna särkide loomine, mis vabaõhuüritustel Meeskonna turvateenistusele hulga peavalu valmistas. Viimastel aastatel on aga kõige meeldejäävamad sündmused olnud seotud pulmadega. Tema kui kogenud pulmade ja sellega kaasneva organiseerijaga, on saanud varasemalt koos organiseerida nii poissmeeste pidu kui kapruudiröövi. Kahjuks või õnneks

Organiseerimas päästeala tegevust Metsamärgil 2010

Suurlaagris Rännumaa 2005

on Valdik sellega jaganud ka mulle hulga tarkusi, kuidas need sündmused kõige paremini välja peaks nägema. Nagu öeldakse, et ükski heategu ei jää karistuseta, siis see aasta sai Valdikult omandatud tarkus panna tööle tema enda poissmeestepeol ning loomulikult pulmas pruudiröövi tarbeks.

Jana Ristimets (sõber Päästeametist): Valdik – ta on üks imetabane tegelane! See energia, mis temast kiirgub, paneb liikuma ka kõige suuremad mäed. Minu isiklik kokkupuude Valdikuga sai alguse nii umbes aastaid viis tagasi Päästela noortelaagris. See, kuidas ta suudab võluda naeratuse ka kõige suurema nutuvõrega lapse näole, see on imetlusväärne. Öeldakse, et kes teeb, see jõuab – Valdik teeb ja jõuab topelt! Jätkugu Sul ikka seda rõõmsameelsust, aktiivsust ja heasüdamlikkust! Kohtumiseni 2018 Päästelaagris!

Helen Pill (sõber skautlusest): Valdikut ma kohtasin esimest korda aastal 2000. Tegemist oli minu esimese skaudilaagriga, milleks oli hundude jõululaager. Sellel hetkel ma kedagi peale Aune (Suve-Kütt – toim.) ei tundnud ja kui ma kohale jõudsin, nägin esimesena Valdikut, kes hundudega „Musta meest" mängis. Mängu lõppedes tuli Valdik minu juurde ja ütles: „Tore sind jälle näha!". Mul oli hämming ja vastasin naeru tagasi hoides: „Ma pole sind kunagi näinud!". Nii sai alguse meie sõprus, mis kestab siiani.

Valdik on ikka üks uskumatu sõber, uskumatu sellepärast, et ta on nii äge. Valdik on see, kelle peale võib iga kell 100% kindel olla, isegi kõige magusamal uneajal on ta valmis sinuga metsa luurele tulema. Kui midagi on kokkulepitud, siis sellest leppest Valdik ei tagane. Tegemist on suure südamega inimesega, kes hoolib kõigist oma sõpradest ja iial ei unusta ega väsi neid üllatamast.

Valdik armastab oma sõpru panna ootamatutesse olukordades ja seda ka autoroolis. Mulle hetkel ei meenu, kuhu me sõitsime, aga oli talv, pime ja üldiselt kehvad teeolud. Mingi hetk ütleb Valdik: „Hoia rooli". Taaskord hämming. Mul puudub auto juhtimise kogemus ja nüüd hoia veel rooli. Samal ajal, kui mina rooli hoian, hakkab Valdik oma jopet ära võtma – palav hakkas. Kurv läheneb ja ma ütlen: „ Tee midagi". Valdik vastama: „Ma ju teen, võtan jopet ära". Uskumatu, aga sellel inimesel on alati kõik kenasti kontrolli alla, isegi siis, kui kõigile teistele tundub olukord vastupidine.

Monika Ojala (sõber ja lipkonnakaaslane): Igaühel meist on sõber, kelle poole saab iga murega pöörduda. Olgu see siis suur või väike, inimsuhete või professionaalse elu kohta. Valdik on minu (ja ilmselt paljude teiste!) jaoks täpselt see inimene! Kui tunnen, et olen tupikus ja ei tea, kuidas oleks "poliitiliselt korrektne" või õige käituda, siis lähen Waltzi juurde külla. Ühe kohtumise jooksul jõuame rääkida nii muredest kui ka rõõmudest ja juttu jätkuks ilmselt mitmeks päevaks. Mul on hea meel pidada Waltzi üheks oma parimaks sõbraks! Kallistused suured ja soojad!

Peastaabis 2010 - koos Aunega juhte hoidmas

Nõupäevadel 2008

Tänumeene Pääsetala laagrist

Tantsud suurlaagris Rännumaa 2005

Tõhk Metsamärgil 2010

(ÖKO)SKAUDI SÕNARAAMAT

Maryliis Teinfeldt, nullkulu.ee

Emakeel on ilus. Aga kas sa keskkonnast rääkida oskad? Juhul, kui tunned, et sõnadest jääb puudu, siis siin on üks abimees. Olen kokku kogunud erinevad keskkonnaga seotud sõnad ning mõisted, mida peaks teadma iga (öko)skaut. Kindlasti leiab siit ka põnevaid või ammuunustatuid pärle ka lihtsalt looduse sõber.

PASSIIVMAJA – Võimalikult väikese energiatarbega maja, mis kasutab ära asukoha kütte- jahutus- ja valgustusvõimalusi.

PALLITAMINE – Jäätmete kompaktne komplekteerimine hoiustamise ja transportimise eesmärgil. Tavaliselt pallitatakse jäätmeid, millel on rahaline väärtus ja mille ümbertöötlemine on tagatud (sorteeritud plastik), kasutades vahenditena traati või muid sidumismaterjale ja kattes jäätmeid kilega kaitsmaks neid vihmavee eest.

MAGNETSORTIMINE EHK MAGNETSEPAREERIMINE – Prügi sorteerimisprotsess magnetiga.

DEMATERIALISEERIMINE – Inimeste sõltuvuse vähendamine materiaalsete toodete tarbimisest: toodete asendamine teenustega, strateegiline disain (kaupade tootmiseks kuluva materjali ja energia vähendamine, toodete muutmine vastupidavamaks ja korduskasutuse tagamine, keskkonnaprobleemide lahendamine nende tekkekohas ehk allikapõhine strateegia).

MAISTU – Piirkond, mis kestva inimtegevuse mõjul on muutunud, kultuuristatud.

NULLKASV – Tootmise, tarbimise ja seda toetava ökosüsteemi tasakaaluseisund, mis tähendab ülemaailmsete energiavarude ja toormaterjalide koguse stabiliseerimist.

NAKKEKILE – Õhuke kleepuv kile, mida tarvitatakse toidu pakendamisel.

ROHEPESU EHK ÖKOEKSITAMINE – Petlik turundusvõte, mis tähendab keskkonnavaenuliku tegevuse üldsusele positiivset esitamist.

TOIDUJULGEOLEK – Toiduga kindlustatus igas olukorras teatud piirkonn või riigis, mis on stabiilne ja kõigile kättesaadav.

RINGVÄÄRINDAMINE (ingl k upcycling) – Üks ümbertöötlemise vorm, mis hõlmab tarbetu või jääkmaterjali taaskasutamist luues kvaliteetsema toote või teenuse.

ÖKOLOOGILINE SELJAKOTT – Lõpptarbijale nähtamatu materjalikulu toote või teenuse valmistamiseks/osutamiseks.

ÖKOOPTIMISM – Arvamus, et inimtegevus ei ohusta kunagi tõsiselt ökoloogilist tasakaalu ja ökosüsteemi toimimist, kuna looduskeskkond suudab inimmõju alati tasakaalustada.

OLELUSRING – Ühe toote eluiga: toorme kaevandamine ja toote tootmine, selle pakendamine, transport, müügi- ja hoolduskulud, tekkinud jäätmete käitlemine.

RINGMAJANDUS – Majandusliik, kus taas- ja korduvkasutatakse mittebioloogilisi ressursse ja materjale, niisamuti ka parandatakse ja kokku kogutakse tooteid nende olelusringi lõpus. Vajaduste rahuldamine on olulisem kui toodete omamine.

ELATUSMAJANDUS – Majandussüsteem, kus inimesed toodavad suurema osa vajalikest toodetest ja teenustest ise, mis tugineb peamiselt põllumajandusele. Jõukus ei põhine siinjuures rahal, vaid loodusvaradel.

KORDUSKASUTUSPAKEND – Pakend, mis on strateegiliselt disainitud olelusringi jooksul läbima korduskasutussüsteemis mitu käiku või ringi.

LOODUSE ÕIGUSED – Keskkonnaeetika kategooria, mille eesmärk on looduse kaitsmine ja inimtegevuse piiramine. Siia kuulub ka loomaõiguslus. Looduse õiguse kui filosoofilise mõtte probleemiks on ühepoolne kommunikatsioon ehk inimesed omistavad teatud õigusi loodusele ja tulemusi on võimalik vaid subjektiivselt tõlgendada.

NULLKULU – Tuntud inglise keeles ka kui zero waste. Tarbimis- ja tootmisprotsess, mis töötab ringi põhimõttel. Jääke ei teki, kuna kavandamis- ja disainimisfaas elimineerib selle.

KESKKONNARUUM – Maksimaalne loodusvarade ja globaalse ökosüsteemi kasutamise tase, mida maakera elanikkond saab kasutada ületamata maa keskkonna taluvusvõimet ja kahjustamata globaalset võrdõiguslikkust.

MAAILMAJAMBOREE – ainulaadne rõõmus ja lärmakas kogunemine

Tuuli Land
TSGM

Oli aasta 1920, kui Londonisse kogunes üle 8000 skaudi 34 riigist üle maailma. Kaks aastat pärast Euroopat väldanud maailmasõda oli kogunemise näol tegu pöördelise momendiga, kus noored üksteist tundma õppisid, ja seeläbi ka austama. Bi-Pi nimetas kogunemise jamboreeks, mis tuleneb suahiili keelselt sõnast „Tere!“, kuid tänapäeval tähistab rõõmsat ja lärmakat kogunemist.

Rõõmus ja lärmakas on jamboree kogunemine alati olnud. Maailmajamboreesid on toimunud kokku juba 23, ning eestlased on kokku osalenud nii mõnelgi. Muuseas, eestlased olid esindatud ka esimesel maailmajamboreel 1920. aastal.

24. maailmajamboree toimub 2019. aastal USAs. Laager saab olema suur (kuni 50 000 osalejat), lärmakas, rahvasterohke (osalejaid 150 riigist!) ja kestab kokku 12 päeva – 22.07–02.08.2019. Jamboree on ainulaadne elamus, mida kogeda – teist võimalust korraga kohata nii palju eri rahvustest inimesi, kellel kõigil on üks ja sama eesmärk, on väga väike. Laagripaigaks on Summit Bechtel Reserve, mis asub Lääne-Virginias ja on maaliline mägedest ümbritsetud ala, kus tegevusi jätkub kõigiks kaheteistkümneks päevaks.

Tule osalema!

Osaleda saavad maailmajamboreel kõik, kes on sündinud vahemikus 22.07.2001 kuni 21.07.2005. Kui Sinu sünnipäev jääb selle ajavahemikku, siis arvesta, et see on Sinu ainuke võimalus osaleda maailmajamboreel – iga skaut saab seda teha vaid kord elus.

Kõik osalejad lähevad laagrisse koos oma eestlastest kokku pandud salgaga ja osalevad programmis koos oma salgajuhiga. Programm on 24. maailmajamboreel kirev – ronimine, kärestikulistel jõgedel parvega sõitmine, matkamine mägedes, teisi kultuure tutvustavad tegevused ja palju teisi.

Kui sa oled sündinud hiljem kui 21.07.2005, on Sul võimalus osaleda 2023. aastal Lõuna-Koreas toimuval Maailmajamboreel.

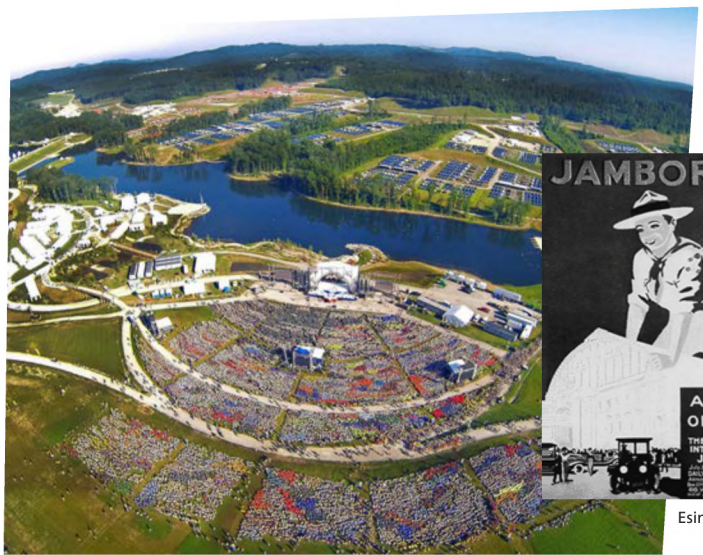

Esimese maailmajamboree poster

Tule vabatahtlikuks!

Kui oled laagri toimumise ajaks juba täisealine, pole mõtet end norgu lasta. Jamboree ootab oma ridadesse ka IST-sid (International Service Team), kelle ülesandeks on laager toimima panna ja aidata laagrit läbi viia nii programmis kui ka abivägedena. Samas ei tasu muretseda, sest ka ISTdele on mõeldud oma programm ja fun saab olema ka nende laagrielamus.

Kuidas tulla?

Peale ISTde ja osalejate ootab Eesti esindusüksus oma ridadesse ka CMTsid ehk Contingent Management Team. CMT ülesandeks on aidata esindusüksust oma tegemistes, nagu rahvuse päeva korraldamine või Eesti reklaamimine.

Eesti esindusüksuse on juba kaks liiget. Jane-Ly Tammekivi on salgajuht, tema aitab enne laagrit skaute ettevalmistuses ja laagri ajal on skautidele salgajuht. Tuuli Land on esindusüksuse juht (HoC – Head of Contingent) ning tema aitab laagri ettevalmistusküsimustes (lennupilet, nõuanded raha kogumiseks, ettevalmistuslaager ja esindusriided).

Maksumus

Maailmajamboree kogumaksumus on Eesti skautidele 1800€ ja ISTdele 1750€. Kogumaksumus sisaldab nii osavõtumaksu, lennupiletihindasid kui ka esindustasusid (esindusriided, rahvusvaheline päev, esindusmärgid).

Kuna summa on suur, on seda võimalik varakult koguma hakata. Selleks on sponsorite kogumine erinevatest firmadest, vallalt või linnast abi küsimine, firmadele suvepäevade korraldamine ja paljud teised. Raha kogumisel aitavad nii nõu kui ka jõuga kaasa salgajuht ja HoC.

Kandideerimissoov saada esimesel võimalusel (aga hiljemalt 1.12.2017) aadressile tuuli@skaut.ee ning kirjelda lühidalt, kes oled ja sellest, miks Sa tulla soovid.

1920. aasta Maailmajamboree lõpetas Bi-Pi kõnega:

„Vennad skaudid. Maailma inimesed erinevad üksteisest nii mõttes kui ka tunnetes, täpselt nagu nad erinevad üksteisest keele ja välimuse poolest. Jamboree õpetas meile, et kui harjutame koos kannatlikkust ja jagamist, siis saab meie vahel olema poolehoid ja vastastikune sümpaatia. Kui see on Sinu tahtmine, siis mingem sihikindlalt edasi arendamaks endite ja meie poiste vahel kamraadlust, skautliku vendluse vaimus, et me aitaks maailma luua rahu ja õnne, ning heasoovlikkuse inimeste vahel.“

Maailmajamboree 2015

Kerli Unt (Maailmajamboree 2015, Jaapan):

Võimas! See on esimene sõna, mis mulle 2015. aasta Jamboreed kirjeldades meenub. Kohtasin nii palju erinevaid inimesi erinevatest riikidest, näiteks Austraaliast, Inglismaalt, Lõuna-Aafrika Vabariigist, Tšiilist, USAst. Mitmed eredad mälestused, mis jäävad saatma kogu elu: õhtune tähtede vaatamine hill'il koos ameeriklastega, kell 4 hommikul toidujärjekorda minek ja kui toit käes, uuesti magama, sealses kuumuses ellu jäämine, monacolastega prügisorteerimine ja meie Eestist kaasavõetud biorelvad e parim enne tähtaja ületanud sprotid. Minu üheks kõige lemmikumaks oli lõuna-aafriklaste lõkkeõhtu taskulampidega koos mängude, laulude, tantsude ja lõkkenaljadega. Üleüldse sai pidevalt nalja ja oma salgaga saime lähedasemaks. Olen uhke, et sain sellest kõigest osa!

Kristina Keerdo (Maailmajamboree 2015, Jaapan):

Jaapani jamboree andis mulle enneolematuid kogemusi kogu eluks. Isegi kui vahepeal oli nii palav, et rootslased praadisid kõnniteel muna ning toidujärjekorda tuli vahel minna kell 4 hommikul, et saada parimaid saiakesi, ei ole ma käinud mitte üheski teises nii meeleolukas ja mälestusterohkes laagris kui see. Lisaks sellele saan ma nüüd uhkuse ja suurima rõõmuga öelda, et mul on skaudisõpru Austraalis, Ameerikas, Kolumbias ja mitmel pool mujal!

Helen Pill (Maailmajamboree 2003, Tai):

Minu jaoks oli see ikka uskumatu kogemus, kus keskkooli õpilasena tuli jõululaupäeva hommikul olla lennujaamas ja minna Taisse jamboreele. Eestist said sinna kaks inimest Helen Pill (toona Liiv) ja Remi Neitsov. Meie salk koosnes kahest eestlasest, kahest leedulasest ja ühest lätlasest ning salgajuhist, kes oli Leedust.

Jamboree on lihtsalt suurepärane kogemus ühele skaudile, sest see on koht, kus sa kohtad uskumatult paljude skautidega üle terve maailma. Neil kõigil on sama tõotus, kannavad kaelarätte ja vormi ning muud sinna juurde kuuluvat sümboolikat. See tunne on lihtsalt sellele hetkel nii võimas, et sa oled üks väike osa sellele suures maailmses liikumises. Kogemus on väärt juba sellel poolest, et laieneb sinu silmaring, kuna puutud kokku erinevate inimestega eri maailmapaigust, kellel on oma kultuur ja religioon ning mille juurde kuulub ka skautlik maailmavaade ja tõekspidamises.

Sander Lillemäe, IST (Maailmajamboree 2011, Rootsi):

Olla IST maailmajamboreel on väga eriline kogemus. Vaatamata sellele, et ei saa regulaarset tegevustest osa võtta, oli iga päev lõbusaid tegevusi täis ning õhtuses programmis oli kõigile meelepärast. Lisaks see, et sa näed, kuidas tänu sinu tegevustele noorte osalejate silmad särama lähevad, on miskit, mis tekitaks igaühes hea tunde. Tänu sellele, et on tohutult palju inimesi kõikvõimalikest riikidest, on uued huvitavad sõprused ja seiklused garanteeritud. Ja see tunne, et võid igasse all-laagrisse minna ja sind võetakse vastu kohe kui vana sõpra, on miski, mis kunagi ei unune.

Siim Pruulmann, IST (Maailmajamboree 2015, Jaapan)

Jaapani jamboreel töötasin ma meediakeskuses, täpsemalt veebi ja sotsiaalmeedia tiimis. Meie paarikümneliikmelise tiimi peamine ülesanne oli pakkuda osalejatele ja kogu ülejäänud maailmale kõige ajakohasemat infot jamboreel toimuvast. See oli fantastiline võimalus avastada kui palju on ühel jamboreel näha, teha ja õppida. Ja muidugi suurepärased tiimikaaslased igast maailma nurgast.

Satiir maailmajamboreest - War-weary World at the Jamboree. I was nearly losing hope, but the sight of all you boys gives it back to me

Suurem toetus üksustele

Kui teie üksusel on soovi saada rahalist toetust, kas üksuse arendamiseks, laagriteks või projektideks, on olemas võimalus taotleda seda FOSEst ehk Friends of Scouting Europe. Tavaliselt jäävad summa 1000–3000 vahele. See on üks WOSMi alla kuuluv fond, mis ongi mõeldud üksuste aitamiseks ning mille toetajad varieeruvad erinevatest sponsoritest skautide eneseni. Näiteks on nii meie juhatuse esimees Siim Maripuu kui ka peaskaut Kristjan Pomm regulaarsed toetajad. Kui sul on huvi toetada skautluse arengut, võid sinagi hakata regulaarseks toetajaks. Kui teil on ideesid, mida tahate ellu viia, võtke ühendust international@skaut.ee. Rohkem infot: http://europeanscoutfoundation.com.

Rahvusvahelised laagrid kutsuvad

Oktoobris-novembris tuleb ESÜ kodulehele segment, kus on kirjas olulisemad võimalused välislaagritest osa võtmiseks. Hoidke silmad lahti!

Järgmisel suvel toimuvad tähtsamad ja lähemad laagrid:

Leedu skautlus 100 suurlaager (14.–28.07.2018)

Leedu skaudid saavad 100-aastaseks ning sellel puhul on meid kutsunud enda juurde koos nendega tähistama. Lubatakse vägevad laagrit! Osavõtt alates 14-aastastest, 14 skaudi kohta üks täiskasvanud juht. Osavõtumaks: kuni veebruarini 100€.

Kesk-Euroopa Jamboree Ungaris (25.07–4.8.2018)

Poola, Tšehhi, Ungari ja Slovakkia ühislaager toimub Ungaris. Nende nelja riigi koostööl toimub suur Jamboree imekauni Balatoni järve ääres. Nad on meie koostööpartnerid ning pikisilmi ootavad meie osalejaid. Eelmised Eesti skaudid, kes osalesid, kiidavad.

Roverway Hollandis (23.07–02.08.2018)

Roverway on Euroopa vanemskautidele ja rändurite mõeldud üritus, osalejad peavad olema vanuses 16–22. See laager keskendub keerulisematele tegevustele ja väljakutsetele. Pool üritusest koosneb matkast, kus neli päeva järjest matkatakse läbi kauni Hollandi looduse. Osavõtumaks: 360€.

Maailmajamboree 2015 meediatiim

Kui tunned, et soovid juhtide eestlaste kontingenti Leetu või Ungarisse või tunned huvi mõne ürituse vastu, kirjuta international@skaut.ee

JÜRIPÄEVA LAAGER TARTUS

Margus Vahter
Vaeküla Siilikesed

Selleaastane Jüripäeva laager toimus heade mõtete linnas Tartus (21.04.17–23.04.17). Nii nagu iga Jüripäeva laager, oli ka see laager eriline. Eriline juba seetõttu, et osa laagrilisi ööbis Reiniku koolimajas ja osa metsas.

Vanemskautidele algas laager sellega, et kõik laagrilised pidid kirjutama kaks teemat, mida kärajate programmis arutada, see oli just kui pilet bussile. Liikudes bussiga Tartust välja metsa, suutis bussijuht oma bussiga ja meiega teel mitu korda ära eksida, lõpuks jõudsime aga hilinemisega ja natuke ka jalgsi matkates vanemskautide ööbimiskohta Ilmatsalu lähedal asuvasse metsatukka. Ööbimiskohas oli meie esimeseks ülesandeks panna kokku suured seest köetavad sõjaväetelgid – meie magamiskohad aprillikuiseks metsas ööbimiseks. Seejärel saime teada, millised grupid kus telgis on. Peale seda sõime ja hakkasime magamaminekuks end valmis seadma. Telgis oli meil väga sõbralik seltskond ja kõik said omavahel ilusasti läbi. Telgi peale oli üks briketikott, millega pidime saama hommikuni hakkama. Telgis tehti ka kindlaks, kes hakkavad ahju valvama. Seltskond oli nii kokkusobiv, et juttu jagus varaste hommikutundideni. Meid äratas hommikul ninna tungiv kärsahais – ärgates avastasime, et Alexandril oli külm hakanud ja sooja saamiseks oli ta ennast telgikorstna külge kallistama unustanud – ju siis midagi läks kärssama.

Ekstreemne matkarada, mida olin kaua oodanud

Matkapäeva hommikul anti meile stardist matkakaart, loogiliste küsimustega ja ülesannetega kontroll-leht, supipurgid, millest endale lõunapunktis lõuna valmistada ja tee peale kuivatatud veise- ja sealiha. Matkarada oli üpriski skautlik või ütleme ekstreemne, st selline, mida ma olin kaua oodanud. Sul oli valida, kas lähed ringiga või lõikad läbi metsa ja võib juhtuda, et teed jalad märjaks ja võid natuke ka eksida, aga see oli parem variant, kui minna ringiga. Eks meie juht toonitab ka alati, et miks ringiga minna, kui otse saab. Matkapunktid olid ülimalt lahedad ja meile täiesti sobilikud, nautisin neid punkte täiega ja ammutasin uusi tarkusi.

Kaudselt küünla süütamise punkt

Tooksin välja mõned punktid, mis mulle eriti hinge läksid, näiteks selle, kus sa pidid nööri, kääride, A4 paberi ja vaseriba abil priimuse peal muna valmistamise teooria välja mõtlema või selline punkt, kus pidid roiskunud vee võimalikult puhtaks ja lõhnatuks saama. Nutikust ja teravat mõtlemist läks vaja punktis, kus sinu ülesandeks oli ühe tikuga põlema panna teeküünal, aga seda mitte otseselt, et tõmbad tikku ja valmis, vaid kasutama erinevaid vahendeid, ma nimetasin selle punkti kaudselt küünla süütamise punktiks. Siis oli veel üks punkt, ma arvasin et see peaks olema Alexandri lemmikpunt, sest kes rohkem jagab ja teab Jaapanist, kui mitte tema, kes on see, kes tuleviku tahab siduda Jaapaniga, kui mitte tema. Nüüd oli võimalus Alexandril oma võimed proovile panna ja seda ta tegi. Selles punktis olid skaudiseadused jaapani keeles ja me pidime need tõlkima eesti keelde, kasutada võis ka kõrvalist abi.

T-särk ja Daniel Levi

Peale väsitavat matkapäeva said kõik vanemskaudid endale T-särgi „Tegin ära…" Väga lahe oli, et laagrilistele esines ka Daniel Levi, kes ajas publiku väga pöördesse. Peale Danieli esinemist algas disko. Vahepeal sai endale uusi sõpru otsida ja Tartut avastada.

2017. aasta Jüripäeva laager oli väga tore ning mulle meeldis, et silmas peeti skaudioskusi, et ma metsas hakkama saaksin. Aitäh tublidele korraldajatele.

Kohtumiseni järgmisel aastal Narvas!

Tule Jüripäevale Narva!

Eesti Vabariigi 100 aastaseks saamise aastal toimub Jüripäeva laager Narva linnas. Pane kirja kuupäevad 27.–29.04.2018. Esmakordselt mainiti Narvat vene kroonikates 1171. aastal, millal linna nimetati Rugodiv (Rusodiv). 105. aastat tagasi ilmusid Narva esimesed skaudid, st 1912 aastal. Viimati toimus Jüripäeva laager Narvas 2000. aastal.

Hundurada – 8 km, skaudirada – 16 km, rändurid – 24 km.

Soovitused ettevalmistumiseks:

1. oska siduda 4 sõlme (kalamehesõlm, liuglev aas, surmasõlm, seasõrg);
2. tea, kuidas kasutada tulepulka ja oska puhastada vett;
3. oska lasta vibust;
4. tea jalgsi matkamise tehnika elemente;
5. oska lasta õhupüssist;
6. tea, mis on MSS;
7. oska osutada esmaabi;
8. oska lugeda kaarti, kasutada koordinaatvõrguga kaarti (rändur peab oskama kasutada mõõteriista/kalkat);
9. tea peast hundude või skautide seadusi ja skautide raudseid seadusi;
10. oska määrata asimuuti kompassi järgi;
11. ettevalmistumisel Jüripäevaks Narvas loe Narva ajaloost;
12. oska mängida kabet, malet.

08.-15.07.2017 toimus ESÜ suurlaager „Seiklusratas" meie armsas Tagametsas. Suurlaagris osales 524 laagrilist. Esindatud olid Soome, Rootsi, Läti, Leedu, Valgevene, Tšehhi, Suurbritannia, Kanada, USA ja kõige suurema välisüksusena Iisrael. Laagrit külastas üle 230 külalise, kelle hulgas olid ka EV president Kersti Kaljulaid, Haridus- ja teadusministeeriumi noorteosakonna juhataja Reelika Ojakivi ja Türi vallavanem Pipi-Liis Siemann. Täname veelkord kõiki, kes meie vahva laagri teokssaamisele õla alla panid!

Aitäh teile!

MINU IMELINE SKAUDISUVI: SEIKLUSED SUURLAAGRIS

Annika Annus
Põhjala

Suurlaager „Seiklusratas" ehk imeline nädal Eestimaa keskel metsade vahel, paigas, kus mina tunnen end alati kodus.

Minu seiklus algas eelaagrist. Kohale jõudes hakkasime kohe pihta ehitamisega, panime püsti telgi ja meisterdasime mitmekesi valmis meie Lääne all-laagri värava, et laagrilistel juba kaunim saabuda oleks.

Minu ülesanne selles laagris oli olla all-laagri juhi, ja ühtlasi oma parima sõbra Grete, parem käsi. Esimest laagripäevahommikut alustasime veel vaikuses, kahekesi mõnusa jooga ja mediteerimisega, kuid ise juba nõnda ootusärevuses, et millal küll jõuavad kõik teised, meie armsa Lääne all-laagri elanikud. Varsti-varsti täituski mets sagina ja rõõmsate laagrilistega ning nii tore oli neid tervitades vastu võtta. Meie all-laagri elu muutsid kindlasti veelgi põnevamaks kaugelt saabunud iisraelased, kes kohe meie südamed oma vahvate ja energiliste olemustega võitsid.

Kõik seitse teemapäeva olid omal moel erilised ja kuigi ma ise just väga paljudesse tegevustesse ei jõudnud, siis see rõõm ja rahulolu, mis osalenutest peegeldus, oli isegi piisav, sest mul oli ju lisaks veel muid tähtsaid ja põnevaid ülesandeid. Mõnest päevast jäid ka eredamad mälestused.

Ohutuspäev lõppes vahva vahupeoga, mis kõigile nii väga meeldivat tundus ja muidugi nautisin minagi seda täiega.

Tervisepäeva alustasin koos Gretega (Maidla) ühise tantsulise hommikuvõimlemisega kogu laagrile ja see oli nii võimas tunne ning ilus vaatepilt, sest tantsimine tähendab mulle väga palju. Ka tagasiside oli ülipositiivne. See oli lihtsalt imeline kogemus ja unikaalne võimalus end niimoodi väljendada, koos mõnesaja teise inimesega ja olen nii tänulik, et skautluses seda teha sain.

Kolmapäeval olin iisraelastele teejuhiks Tallinnas ja ka see oli omamoodi kogemus, kindlasti lahe. Näitasin neile vanalinna, külastasin sünagoogi ja ronisime Oleviste torni tippu. Ilm oli ilus, päike säras, tänavatel mängisid tänavamuusikud ja nägime ka tantsuetteastet. Oli elamusterohke päev, eriti iisraelaste jaoks. See oli küll hetkeks nagu laagrielust välja astumine ja ümbritseva maailmaga taas kontaktis olemine, aga seda rohkem nautisin laagripäevi, mis olid veel ees, sest teadsin, et ainult praegu saan ma olla siin ja nautida ning hiljem pean nagunii igapäeva keskkonda naasma, mida siis kindlasti kurb teha on.

Päevad lendasid muidugi linnulennul ja enne, kui arugi sain, oli lõpp juba lähenemas. Seiklusi oli selles nädalas rohkem kui kirja suudaks panna. Lendoravana sain õhus lennata, hilisõhtul lõkke ääres end soojendad ja naerda, lihtsalt südamest naerda ning viibida hetkes.

Nii super oli olla all-laagrijuht koos Gretega, see oli lihtsalt võrratu kogemus ja kuigi vahel oli ka nõrkushetki, siis olime üksteise jaoks olemas ja need kallistused tegid alati kõik palju paremaks. Ka teiste tugi oli imeline ja seda kogemust ei asendaks ma millegagi. Selle ameti juurde kuuluvad igaõhtused staabikoosolekud olid küll hilised, aga killud, mis seal lendasid tegid selle kõvasti tasa. See oli tõesti parim meeskond, mida soovida üldse oskaks. Armastan, et skautlus pakub uusi väljakutseid ja võimalust end ületada.

Imeline oli ka õhtu jahilossis, ainult juhtidele, koos suurepärase muusika ja meeleoluga, väikese snäki ja uskumatult lahedate inimestega. Sai naerda, jutustada ja muusikaga täiest südamest kaasa jämmida.

Ka minu teine parim sõber Kristi (Kajasalu) sai lõpuks ometi skaudiks ja see oli ilus. Ööpimedus, küünaldest rada, kallid inimesed teda ta teekonnal saatmas ja seda imelist hetke tunnistamas.

Selle laagri tegid just nii eriliseks ja imeliseks inimesed, kes olid minu ümber.

INFO

SKAUTLUS ON SÕPRUS, IMELISED KOGEMUSED JA VÕIMALUS ENESEARENGUKS

e YOUNG SPOKESPERSON TRAINING

Annika Annus
Põhjala

19.–24.04.2017 toimus Islandil Young Spokesperson Training, kus osales üle 50 skaudi 20 erinevast Euroopa riigist. Ka minul ja Andreil Saturnist avanes imeline võimalus sellest koolitusest osa võtta.

Üritus leidis aset Islandi peamises skaudikeskuses Úlfljótsvatn, mille meeskond oli väga külalislahke ning kostitas meid terve ürituse vältel maitsva söögiga, et meil ikka jaksu oleks koolitussessioonidest osa võtta.

Hastag #ScoutSpeakUp

Kuigi üritus kestis vaid kolm täispäeva, sai uusi teadmisi, oskusi ja sõpru kuhjaga. Koolituse teemaks oli, kuidas rääkida skautlusest erinevate kommunikatsioonivahendite kaudu. Sessioonid toimusid vahel suuremates, vahel väiksemates gruppides ning lühikesele loengule järgnes alati grupi- või individuaaltöö. Rääkisime kommunikatsiooni väljakutsetest ja olemusest, erinevatest sotsiaalmeediakanalitest, avalikust arvamusest skautlusest ning sellest, kuidas edastada oma lugu skautlusest nii, et võtmesõnad oleks selged ja meeldejäävad. Lisaks saime läbi mängida nii raadio- kui ka teleintervjuu ning jagada üksteisele tagasisidet. Üritusel oli ka oma hashtag #ScoutSpeakUp. Sessioonde vahel olid mõnusad kohvipausid, kus teiste osalejatega juttu sai ajada ja mõtteid vahetada.

Peale põnevate töötubade oli tagatud ka vabaaja lõbu. Esimest õhtut sisustasid vahvad mängud, et omavahel tuttavaks saada.

Kommunikatsiooni superkangelased

Teine õhtupoolik oli superkangelasteteemaline kultuuriõhtu. Igaühel oli oma kommunikatsiooni superkangelase kostüüm. Skautidel loomingulisusest puudu ei tule ning kostüüme oli riiete peale tõmmatud bikiinidest kuni Snapchat-i kangelaseni. Iga riik jagas ka kodust kaasa toodud eripäraseid magusaid või soolaseid ampse ja skaudimeeneid. Õhtu oli meeleolukas ning muidugi ei jäänud puudu ka tantsust.

Mõne pikema pausi ajal oli võimalus ka skaudikeskuse ümbrust avastada ning ühel õhtul võeti ette ka väike matkake mäe otsa, sest ega skaudid ju ilma matkamiseta ei saa. Mina jõudsin seda mäge kolme päeva jooksul lausa kaks korda ronida.

Viimasel õhtul olid juba natuke kurvad mõtted peas, sest pooled meist pidid lennujaama suunas lahkuma juba öise bussiga. Siiski võeti neist viimastest tundidest kõik, mis veel sai ja nauditi üksteise seltskonda. Justkui lahkumiskingituseks Islandilt nägime ka enne lahkumist virmalisi, mida kõik juba eelnevatel õhtutel pingsalt oodanud olid.

Unustamatud sõprussidemed ja inspireerivad lood

Nagu ikka skautlikelt üritustelt, oli lahkuda raske, kuid boonuseks jäävad omandatud oskused, unustamatud sõprussidemed ja inspiratsioon teiste imelistest lugudest skautlusest. See üritus tegi mulle taas nii selgeks, miks ma skautlust armastan: skautlus on sõprus, imelised kogemused ja võimalus enesearenguks.

Suheldes teiste skautidega tervest Euroopast jõudsime koos taas mõistmisele, et skautlus on oluline, meil on ühised väärtused ja meie kõigi suurem või väiksem soov on luua paremat maailma.

Olen ülimalt tänulik võimaluse eest sellel üritusel osaleda ning ka rahvusvahelisele korraldustiimile, kes korraldusega imehästi hakkama sai.

KAJAKA SALK: KAJAKAD LENDAVAD KÕRGELT

Killu-Marie Kell
Rakvere Skaudid

Kajakate salk 2017

03.–23.08.2017 toimus USAs Kajakate juhikoolitus, kust võtsid osa neli Eesti skautlike organisatsioonide esindajat: noorkotkaid esindas Romet Pazuhanitš, kodutütreid Birgit Sitska, gaide Miia Kraun ja skaute Killu-Marie Kell, teisisõnu mina. Õppeprogramm koosnes 29 akadeemilisest tunnist, kaheksapäevasest praktikast USA Eesti skaut- ja gaidmalevate suvelaagrites ning üheksast silmaringi laiendamise külaskäigust. Õppeprogramm korraldati EABSi (Eesti-Ameerika Heatahtlik Selts) ning Välis-Eesti peaskaudi ja peagaidi ning USA kohalike malevate koostöös, mida täielikult rahastas EABS.

Täiesti esimest korda kohtusime üksteisega lennujaamas. Mistõttu kõik aga positiivselt meelestatud olid, oli see, et meil ei tekkinud reisi jooksul erilisi lahkhelisid. Lisaks polnud keegi meist varem jalga Ameerikasse tõstnud ning ootusärevust oli omajagu. Reisi alguspäevad veetsime New Yorgis ning New Yorki ja Long Islandi Eesti Majas, kus leidis aset meie esimene esileastumine, kus pidime rääkima enda elust ja seotusest organisatsioonidega. Sama tegime ka EV peakonsulaadis, kus meid väga soojalt vastu võeti ning kus hoolimata kiirest tööpäevast meie organisatsioonide kohta suurt huvi tunti.

Võtame pilti

Edasi suundusime Lakewoodi, kus külastasime Eesti Mänge, Eesti Arhiivi ning kohalikku kogudust, mille järgselt suundusime kaheks nädalaks Järvemetsa laagripaika, kus tutvusime esimest korda praeguseks juba väga kalliks saanud inimestega, sh perekond Vagadega, Taso Pilleri, Kiki Michelsoni, Leelo ja Rein Linaski, Markus Kitsingu, Silver Lauri, Neeme Markuse, Gunnar Tamme, Andrus Maandi, Kaie Letterneri, Urve Põhi, Vello Prima, Mati Kobini, Juhani ning paljude teistega. Esimese nädala veetsime erinevates õppetundides ning esitlusi tehes, mille lõpus oli esinemine Lakewoodi Eesti Majas. Teise nädala veetsime kohalikus suvelaagris Elupuu abijuhtidena: Romet vanemskautide all-laagris, Miia ja Birgit vanemgaidide all-laagris ning mina noorimana hundude all-laagris.

Sealsete "värskemate" eestlastena üritasime aidata muidugi eesti keelega nii palju laagris olijaid kui võimalik ning Miia ja Romet tegid ka eesti keele tundi. Mitmed inimesed rääkisid seda armastatud keelt laagri lõpu poole palju paremini. Juhtus ka palju naljakad hetki, kus väljendid kõlasid veidralt, kas otsetõlke või ülekantud mõtte tõttu – nt võtame pilti (me teeme pilti!*), ta paistab igav (tal tundub olevat igav*), kas me täna läheme vee sisse? (kas me täna läheme vette?*) jt.

Puu otsa voodite ehitamine

Eesti skaudilaagrite ja Lakewoodi laagrite vahe ei ole suur, kuid siiski on märgatavaid erinevusi. Lakewoodis on eraldatud üksteisest hundu-, skaudi-, vanemskaudi-, hellakese-, gaidi- ning vanemgaidiealised, mida Eestis ei praegusel ajal ei harrastata, kuid millel on ometi omadki eelised – noored saavad rohkem pühenduda endaealiste tegevustele ning endaealistega sõbrunemisele; ka ei pea nad alati tegelema enda üksuste väiksematega, vaid on eraldi oma asju ajamas. Samuti ei harrastata Eestis puu otsa onnide ehitamise traditsiooni, kuid mida minul isiklikult väga huvitav oma all-laagri juhi abiga esimest korda elus ehitada oli. Lakewoodis ehitavad kõik, kes oskavad ja jaksavad, igal aasta endale ise puu otsa voodid. Puitmaterjal hoitakse laos alles ning laagri ajal ja aprillis istutatakse koos samuti traditsiooni järgi igal aastal uusi puid juurde.

Järvemetsa sai meile, Kajakatele 2017, ütlemata armsaks sealveedetud kahe nädala jooksul. Lõpetamise päeval aset leidnud hommikupoolik ja paraad läksid kui tuuletiivul, seevastu oli hea meel kõiki pärast metsas elamist jälle korrektselt neis teistmoodi vormides seismas näha (USA-s kannavad gaidid siniseid seelikuid ja särke ning skaudid ajaloolist pruunikasrohelist värvi vormisärke ja rohelisi skaudipükse).

Reisi lõpp läks kiirelt, sest jäänud oli vaid üks päev New Yorkis uudistamiseks ja teine poodide külastamiseks ning kõigi mõtted olid südames ikkagi veel lõppenud laagri juures.

Positiivselt mõtestatud üks suur pere

Skaudilaagrid on mõeldud inimestevaheliste heade suhete loomiseks ning sõbrunemiseks ning kuna kõik seda põhimõtet teavad, minnakse alateadlikult juba laagrisse positiivselt mõtestatud seisundiga, et laager hästi välja kukuks. Mistõttu Järvemetsa ajalugu on sügavalt seotud Eesti ajaloo ning minevikuga, on nendest eesti peredest, kes USA-sse jõudsid, aja jooksul välja kujunenud üks suur pere, kuhu ka meid vastu võeti. Laagrite jooksul saab see pere kokku ja harjutab üle pika aja jälle täielikku koostoimimist, ning just siis, kui selline mudel tee täiuslikkuseni üles leiab, kistakse pere lahku nende igapäeva elu juurde tagasi. Aga just see on see, mis meid meie suure pere juurde tagasi kutsub – meie ühtsustunne siin- ja sealpool merd ning tahe hoida seda ikka toimimas.

Veel tahaksin ära mainida Jüri Tinti, kes meile New Yorkis suurepäraseid giidioskusi demonstreeris ja Valdur Pratkat, kelle õlul samuti suur osa meie reisi korraldamisest lasus. Kõige tähtsam inimene kogu Kajakate juhikoolituse juures oli ja on siiamaani Priit Parming, kes on mitmeid aastaid kogu koolitust organiseerinud ja juhtinud.

Lõppeks tahaksin tänada Kajakaid, ilma teieta poleks miski olnud nii nagu see oli.

Oli ütlemata meeldiv – alati valmis!

Vasakul Priit Parming, paremal Jüri Tint, EV konsulaadis

SKAUTLEMISE MEISTRIKLASSIST

Artikli koostanud FTT ESÜ ehk Fearless Training Team ESÜ

Nii nagu sügisel saavad uue, värskema näo vahtrad ja pihlapuud, sai uue näo ja ESÜ toetava õla varasemalt Räväla maleva korraldatud salgajuhtide kool, mida nüüd kutsume Skautlemise Meistriklassiks.

Nii nagu salgajuhtide kool oli mõeldud kõigile neile, kes soovisid skautlemisega sügavuti tutvust teha ning oma seniseid kogemusi teistega vahetada, on ka meistriklassi idee sarnane. Suurim muutus, mis neid kahte eristab, on ajaline kestus: nimelt toimub meistriklass kord aastas, sügiseti ja lühema aja jooksul, olles kontsentreeritum, võimaldades seega vaid kahe kuu jooksul skautluse vallas meistriks saada. Aktiivõppemeetodeid kasutades, vesteldes ja arutledes, koduseid töid tehes ning lõpuks ka ise õppejõu rolli astudes ongi kõige tõhusam ja tulemuslikum uusi teadmisi omandada ja vanu värskendada. Lisaks sellele annab meistriklassile ka oma vahva näo ja olemise kursusel osalejate vägagi erinev kogemus ja skautluses veedetud aeg. Kursuse üheks eesmärgiks on ka omavahel justkui tugivõrgustiku tekitamine, sest osalejatest saavad teineteisele justkui tugiisikud, kes üksteise tegemistel silma peal hoiavad ja vajadusel abikäe ulatavad. Skautlemise meistriklassist on võimalik osa võtta 12. eluaastast, kes on juba skautluses ülesse sirgunud, kui ka täiskasvanud juhid, kes midagi rohkemat otsivad. Vabade kohtade olemasolul ootame meistriklassi ka kõiki täiesti uusi, värskelt uute vabatahtlike koolituse läbinud skautlemise huvilisi. Erandid kinnitavad reegleid ja kogemus näitab, et skautlemise meistriklassi teeb eriliseks just see, et lõpuks on osalemiseks ainult üks tingimus – selleks peab olema tõsist tahet ja skautluse sära silmis. Lisaks põhjalikele teadmistele ja võimalusele oma kogemust ning vaatenurka teistega jagada, annab meistriklassi läbimine ka suure eelduse saada valituks Metsamärgi kursuse osalejaks.

Esimene skautlemise meistriklassi lend alustas õhkutõusu 16.09.2017 ning on juba praeguseks teinud ajalugu rohke osaluse, aktiivsete aruteludega ning inspireeriva õhkkonna loomisega. Juba nädala pärast, oktoobri lõpus, saavad 1. lennu õpilased sertifikaadi, mis kinnitavad nende skautlemise meistri staatust. Peale seda ei peata neid enam keegi!

Eksole vahva!

Kommentaarid:

Nele-Kai Loorits: Meistriklass on olnud minu võimalus vahetada kõrvaltvaataja seisukoht sisevaatega skautlusesse. Kuigi tänaseks on läbitud vaid kaks koolituspäeva, saan juba öelda, et olen saanud osa meeldivast seltskonnast ja on õnnestunud õppida palju kasulikku ja huvitavat, ning mõista skautluse kui mõnusa ja kasuliku ajaveetmise taga peituvat sügavamat mõtestatud ideed.

Riina Torim: Mulle meeldib meistriklassi juures esiteks see, et on näha, kuidas iga inimene tõesti ise tahab õppida ja tunneb teemade vastu huvi. Teiseks toimub alati mingi arutelu. Võetakse inimesi kuulda ja arvamusi arvesse. Ideid saab ka korralikult, mida hiljem oma laste peal järgi proovida.

Jekaterina Jermolenko: Sobilik kursus värsketele juhtidele, kus on võimalik igal teemal teistega rääkida.

Kati Tutzberg: Mulle väga meeldis see, kuidas me näitlesime. See oli nii vahva. Ja teiseks oli see, et sain seal kohal olles uusi ja põnevaid asju teada.

Ann Valdi: Meistriklass on minu arvates hästi organiseeritud üritus. Positiivne on see, et see on tehtud kompaktseks ja kestab veidi üle kuu. Loengud on huvitavad ja vägagi praktilise väärtusega. Siiski fakt, et igaüks peab ka ise loengu läbi viima, on minu jaoks närvesöövitav. Kokkuvõttes on meistriklassis osalemine väärt kogemus ja iga kord saab uusi ja huvitavaid asju teada.

BELGIA SKAUTIDE HEATEGEVUSLIK EKSPEDITSIOON

Deivis Treier
Ökoskaudid

Lõppenud suvel käis Eestis grupp skaute Belgiast. Kaheksa vanamskaudiealist koos kahe rändurieälise juhiga. Nende eesmärk oli tutvuda Eesti kultuuri ja kohaliku piirkonnaga ning olla abiks või teha heategevuslikke töid ja tegemisi.

Kõik algas sellest, kui leidsin eelmise aasta detsembris oma postkastist kirja Belgiast palvega aidata teha head Eestis. Idee oli korraldada heategevuslik ekspeditsioon. Järgnevate kuude jooksul mõtlesime koos belglastega välja mitmeid tegevusi ja reisi kava. Idee oli viia Belgia skaudid kokku võimalikult palju kohalike noortega ning pakkuda neile tegevust mitmes eri linnas. Suurlaagri lõpupäeval olid nad kohal. Esimesed päevad möödusid viimaseid ettevalmistusi tehes ning linna tutvustades. Käisime Tallinna merepäevadel ja jalutasime ringi vanalinnas. Noored said võimaluse veeta aega Pirita rannas ja veeta õhtuid vaikses ja hubases äärelinna elamukvartalis. Edasi viis seiklus skaudid Haapsalusse, Põlvasse ja Pärnusse. Sealt suunduti Riiga, kust lennati jälle koju. Ekspeditsioon kestis kokku 12 päeva.

Toidupangast Maarjakülani

Haapsalus osalesid Belgia skaudid kohaliku toidupanga ruumides toidu sorteerimises, samuti kohaliku toitupanga eestvedaja Anu Aljaste-Sitsi juhendamisel korraldati toidukogumine, mille raames koguti suur kogus toidu, mis ka abivajajatele ära komplekteeriti. Põlvas olid noored abilisteks Maarjakülas, kus korraldati küla erivajadustega elanikele tegevusi ja vaba aja veetmise võimalusi. Toimus matk Taevaskotta. Põlva aktsioonist võttis osa ka Ökoskautide Tartumaa rühma liige Kristjan Sillaste. Pärnu sessiooni raames osalesid skaudid Pärnu toidupanga töös aidates kaupa sorteerida ja pakkida. Lisaks aitasid skaudid korraldada tegevusi Pärnu Noorte Vabaajakeskuses toimunud linnalaagris. Tegevusteks olid traditsioonilised Belgia skautide mängud, mis väga köitsid laagris osalejaid.

Head tehes leiad sõpru üle maailma

Ühtlasi leidsid Belgia skaudid, et Eestis oli väga tore aega veeta ja neile meeldis väga eestlaste külalislahkus ja sõbralikkus. Samuti olid nad rabatud Eesti rikkalikkust loodusest, mida nende koduriigis naljalt enam ei leidu. Meie kõige suuremad mure, mis seda sorti reisiga kaasas käisid, oli asjaolu, et organisatsioonid, kes üldiselt aasta ringselt otsivad vabatahtlikke appi, on suvisel ajal alakoormatud. Lihtsalt ei ole tööd pakkuda. Teiseks, kammides läbi heategevusorganisatsioonide sõnumeid ja lehekülgi, siis igalt poolt jäi silma, et üks väheseid viise olla kasulik, on toetada rahaliselt. Kui on soov panustada selle vähesega, mida meil kõigil on – ajaga, siis enamik organisatsioone ei ole valmis ega suutelised seda abi vastu võtma. Seetõttu peab jällegi tõdema, et hoolimata rahalisest panusest ükskõik, mis heategevusse või organisatsiooni, on veelgi olulisem liikmete ja kaasatud inimeste ajaline ja seeläbi ka moraalne panus organisatsiooni tegevusse ja eemärkide ellu viimisele. Ka näitas Belgia skautide reis Eestisse, et tehes head läbi heategevuslike projektide, on väga lihtne leida uusi sõpru ja tutvuseid üle kogu maailma.

SKAUDILAAGER „NOOL“ - Лагерь «Стрела»

Svetlana Logussova
Lipkond Siil

Igal aastal käib skaudilipkond Siil reisimas. Sellel aastal külastasime oma sõpru Venemaal (Baltijsk linnas). Meie sõprus sai alguse 2003. aastal, Luga suurlaagris. 2006. aastal külastasime neid esimest korda. 11 aasta pärast saime jälle kokku ning võtsime osa huvitavast laagrist. Meid ootas väga soe vastuvõtt ning haarav seiklusi ja teadmisi täis programm. Ilm aga tõi meile ootamatud katsumused: kannatasime välja kolm päeva paduvihma ning nendel vihmastel päevadel saime ka hakkama linna ajalooliste paikade mänguga, matkaga ning meister-klassidega. Paljud lapsed said hakkama katsumustega „3 sulge“, „ööbimine puul“. Veel oli meil ka väga vaheldusrikas ekskursioonikava: külastasime Kura säärt, tantsivat metsa, Balti säärt, Kaliningradi ja Svetlogorski linnu. Iga päev lõppes meil lõkkeõhtuga, kus õppisime uusi skaudilaule. Laagripäevad lendasid väga kiiresti, me jätsime hüvasti, kuid ootame nüüd meie sõpru Venemaalt järgmisel aastal meie lipkonnalaagrisse „Tähesadu“.

Tõlkinud: Jelena Demjantšuk

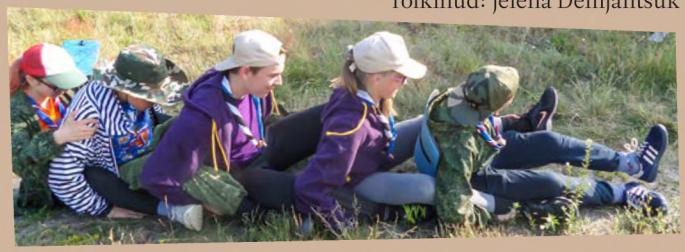

Каждое лето скауты отряда ежи путешествуют. В этом году группа скаутов отряда посетила своих друзей скаутов в городе Балтийске (Россия). Наша дружба началась с 2003 года, когда мы были на Джамбори в Луге. В 2006 году ребята нашего отряда ездили в гости в Балтийск первый раз. И вот через 11 лет мы опять посетили этот интереснейший лагерь. Нас ожидал теплый прием и увлекательная программа полная приключений и новых знаний. А еще большое испытание преподнесла нам погода: 3 дня ливня мы вынесли стойко, при этом проходила игра по историческим местам города, поход и мастер-классы. Многие ребята смогли пройти испытания «3 пера», «ночевка на дереве». А еще у нас была очень насыщенная экскурсионная программа: мы побывали на Куршской Косе, в танцующем лесу, на Балтийской косе, в Калининграде и Светлогорске. Каждый день заканчивался общим костром и мы разучили много новых скаутских песен. Очень быстро пролетели лагерные дни, мы расстались, но мы ждем наших друзей в следующем году в отрядном лагере «Звездопад».

Светлана Логусова руководитель отряда Ежи
Елена Демянчук перевод

ESÜ DELEGATSIOON NOORTEFOORUMIL

Mida me tegime Aserbaidžaanis?

Birgit Kuuse
Lipkond Okaskannel

Esimesed paar päeva sai avastada Bakuud, Aserbaidžaani pealinna. Kuna sealne kuumus oli tol hetkel nii kõrge meie külmade inimeste jaoks, siis pikk jalutuskäik välja ei tulnud. Päike säras kõrgel taevas ja higi tilkus iga pisema liigutuse peale. Bakuu on ilus linn, eriti ilus on see linn õhtuti, kui kõik järsku elama hakkab. Õhtuti hakkavad Bakuu kesklinnas mängima erinevad bändid/muusikud ja inimesed saavad kokku, et nautida koos linna ilu. See on tõesti üks täitsa ilusa ööeluga linn.

Pühapäeva (06.08) õhtust kuni 11.08.2017 olime põhja Aserbaidžaani linnas Qabalas. Seal toimus noortefoorum, mis oli tõeliselt vägev ja väsitav samuti. Päevad olid täis tõsiseid vestlusi, kus arutleti erinevate maailmaprobleemide üle ning samuti ka skautide enda põhikirja üle. Linn ise aga tundus armas ja pisike. Kahjuks seal ringi liikuda ei saanud, kuna kogu programm oli nii tihe, et vaba aega eriti ei olnud, kuid koht, kus ööbisime, oli tõesti

Me olime vahest ka ametlikud

Meie super uus sõber Bulgaariast, Aleksandr ja Sander

#Sandrilonvägapalav
Siis kui on nii palav, et peab külma joogivett enda peale kallama

JA SKAUTIDE MAAILMAKONVERENTSIL

väga ilus ja väga mugav. Kohalikud olid sõbralikud ja abivalmis, kuid jube aeglased. Me siin Eestis sellise aeglusega pole harjunud.

Reedest (11.08) kuni pühapäevani (13.08) oli vaheüritus, mille raames viidi meid ühte pisikesse linna Sheki, kus saime tutvuda Aserbaidžaani kultuuriga lähemalt ja nägime ka nende kunagisi elamisi. Vaadake pilte – pilt ütleb rohkem kui tuhat sõna. Üks öö olime Shekis ja siis rändasime Kaspia mere äärde ja ööbisime seal. Saime tantsida ja nautida väga sooja merd. Väga võimsad lained!

Esmaspäevast (14.08) kuni reedeni (18.08) kestis kõige raskem nädal – skautide maailmakonverents. See oli nädal, mis tegi päevad väga pikaks ja ööd väga lühikeseks.

Peamised uudised, mis meid kõnetavad:

2020. aasta skautide maailmakonverents toimub Egiptuses;

2023. aastal toimub maailmajamboree Lõuna-Koreas.

Peale selle võttis WOSM vastu seaduse, mis lubab meil muuta meie skauditõotuse sõnastust.

Terve foorumi ja konverentsi vältel oli üks teema, mis kõnetas kõiki ja see oli globaalsed mured. Kas WOSM peaks mingil hetkel sõna võtma ka suurte probleemidega ja kuidas seda tuleks teha? Mis on need probleemid, mille kohta WOSM tohiks sõna võtta? Ja kas ikka tohiks? Võid ka sellele mõelda.. Kas skautide maailmaorganisatsioon peaks tohtima võtta sõna maailma probleemides?

Lisaks sellele, sai skautide maailmaorganisatsioon uue liikme – Macao. Kuna Macao ei ole eraldi riigina tunnistatud, siis skautide poolelt on see väga tore, et nad vastu võeti.

Aga nüüd siis nautige pilte:

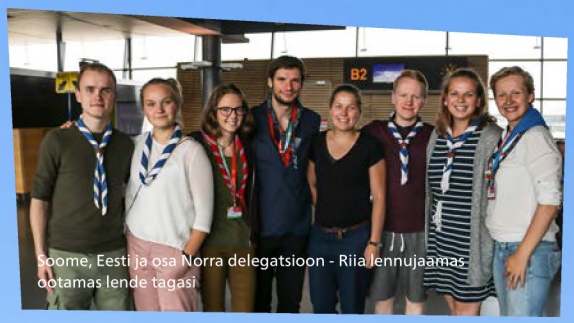
Soome, Eesti ja osa Norra delegatsioon - Riia lennujaamas ootamas lende tagasi

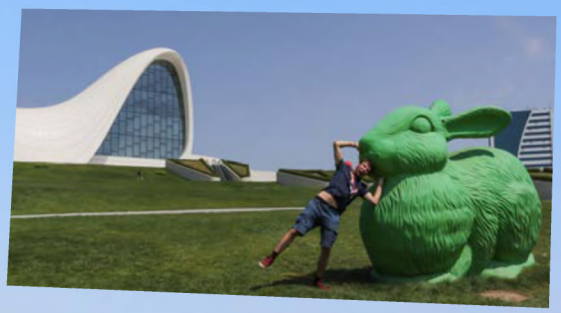

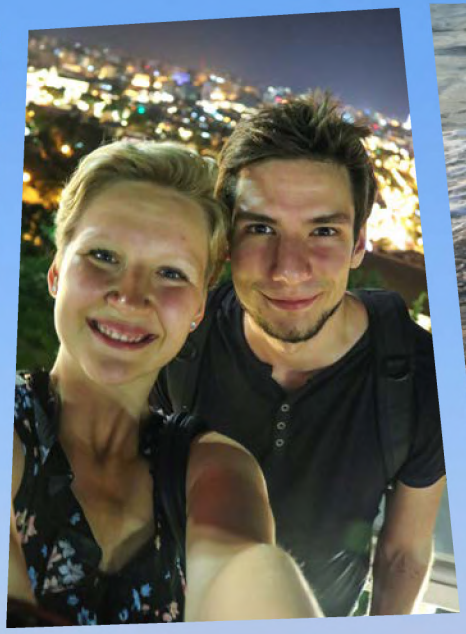

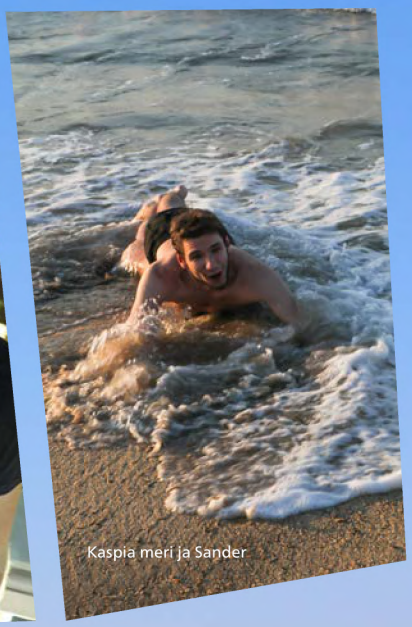
Kaspia meri ja Sander

Kunagised elamised Azerbaijanis

REIN KAPPER
JA TERASSAMMURID

Uuris, küsis ja kirjutas Sirje Pool

ESÜga võtavad ikka aeg-ajalt ühendust vanad skaudid, kellel on kokku kogutud materjalid oma aktiivse skaudipõlve ajast, et need siis ESÜle üle anda ning samuti siiras soov ka lihtsalt kokku saada ja oma põnev lugu rääkida. Nii oli mul sel suvel auväärt võimalus kohtuda Rein Kapperiga, kes kuulus omal ajal kuulsasse Terassammurite lipkonda.

Rein sündis 1919. aastal ja tema elulugu, nagu enamuse selle aja inimeste oma, on väga värvikirev. Rääkisime pikalt või õigemini, Rein rääkis ja mina kuulasin, ning vaatasime pildialbumeid. Rein on peaaegu terve elu tegelenud purjetamisega ja nii on ka minu jaoks tema poolt jutustatuna kõige elavamalt meelde jäänud jutustused just seotud sellega. Rein ise on oma lood kirja pannud pühendusega oma lapselapsele, millest omakorda pani raamatu kokku Reinu korporatsioonikaaslane Priit Kongo. Raamatu pealkirjaks on „Rein Kapper – ühe Rotaluse lugu läbi sajandi".

Olgu siinkohal toodud mõned värvikad seigad väljavõtetena sellest raamatust ja Reinu elust: „Olin gümnaasiumi kolmanda klassi poiss, kui huvitusin purjespordist ja saksakeelsest ajakirjast Seekreuzer leitud jooniste mõjutusel tekkis mõte ka ise ehitada väikene purjejaht. Meisterdamiseks sobis hästi vanaema maja kelder. Esmalt pidin vaskneetidega kokku panema jahi kaared, aga vask oli kallis, sellepärast otsustasin võtta tavalised naelad ja katta need tinaga. Jõudsin kaared jahi emapuu külge kinnitatud, siis kahjuks suvi lõppes ja pidin jälle Tallinna kooli minema. Jõuluks tuli vanaema meile ja temalt sain kõva peapesu, sest keldris talvitunud kanad olid nokkinud tinapritsmeid ja surid."

„15. augustil 1935. aastal tõstsime purjed ja algas sõit piki kallast Toila-Kunda suunas. Ilm oli ilus, tuul paras ja soodsast kaarest,

Terassammurid

Rein Kapper ja Eduard Ots

purjetasime rahulikult. Öösel aga tuul tugevnes ja hakkas puhuma Suursaare poole. Ka meie pöörasime saare suunas. Vastu hommikut läks maru veel vägevamaks. Kuna sellise tormiga on svertpaadiga sõitmine ohtlik, oli vaha purje rehvida ehk puri alla lasta ja selle pinda vähendada. Seda aga minu ehitusvea tõttu teha ei saanud. Nimelt oli mastil olev soon vajalikust väiksem ja purjeliik (purje serva tugevdav köis) vihmaga paisunud. Kuna Suursaare sadam asus idapoolsel küljel, pidime täispurjega vastutuult loovima, mis oli lootusetu ettevõtmine. Sestap otsustasime sõita saare

16-aastane Rein oma esimest paati värvimas

kõrge läänepoolse külje varju. Ääretult tugev tuuleiil aga murdis masti ja surus paadi külili. Kukkusin vette. Samale poole langes ka puri – otse mulle peale. Mitu korda tuli purje alt välja ujuda, mis polnud sugugi mõnus. Teistel oli palju parem, neil õnnestus põhja peale ronida ning siis tõmbasid mindki üles. Ümber läksime kella kolme paiku öösel. Küllap see nii oli, sest kellad jäid vees seisma. Sedamoodi triivisime lainetega saare poole. Vahepeal oli ka hirm, et läheme mööda, aga hoovus tõi meid randa."

See esimene Reinu enda ehitatud purjepaadi Amica merereis lõppes küll väga märjalt, aga siiski õnnelikult. Kuid tegutsemistahtelise noore mehena oli Reinul alati uusi plaane varuks. 1937. aasta kirjapandud loost saame lugeda ka skautluse kohta: „Merereis sai tehtud. Kuna mul enam jahiga purjetada ei lubatud, tuli mõte vändata üksinda jalgrattal ümber Eestimaa. Vahepeal käisin klassiga ekskursioonidel, 1936. aastal Rootsis ja 1937. aastal Soomes. Sealt ostsin matkavarustust: uue raamiga seljakoti ning jalgratta pakiraamile kandekotid, milliseid siin veel ei olnud. Samuti tellisin Inglismaalt kinnituspulkadega ühemehetelgi, mis sobis seljakoti külge. See telk on mul praegugi alles. Kogu kraami sai väga hästi kasutada skaudilaagrites ja -matkadel. Olin hundipoeg Prantsuse Lütseumi päevil, skaut Reaalkooli ajal ja lõpuks rover Terassammurite lipkonnas. Laial tänaval vene kiriku kõrval asuva linnamüüri torni esimesel korrusel oli kodu hundipoegadel, teisel korrusel, kuhu pääses mööda ülestõusvat treppi, skautidel ja kolmandal roveritel."

Skautlik tegevus kujunes rühmas väga intensiivseks: õpiti skauditarkusi, tehti läbi raamatuköitmise ja esmaabikursused, võeti osa maleva spordi- ja skautlikest võistlustest. Laagrid vaheldusid lühimatkadega, milleks olid peamiselt ühepäevased jalutuskäigud pühapäeviti. Traditsiooniliseks kujunesid igasuvised laagrid Vääna-Jõesuus, salkade regulaarne töö, lühimatkad vaheldusid pikkade risti-põiki läbi ja ümber Eesti matkadega. 1935. aasta 9. märtsil valiti suguharule (hilisema nimetusega lipkond) nimeks Terassammurid, mis iseloomustas kõvasid matkamehi ja tähendab kindlat, mehist, sirgjoonelist, töökat ja teotahtelist igapäevasest elust läbi võitlejat. Käidi suurlaagrites ja võideti erinevaid võistluseid ning matku.

Väga intensiivseks ja populaarseks harrastuseks vanemskautidele ja ka vanematele skautrühma poistele kujunes põrandvõimlemine. 1938. aastal Soomes toimunud võimlemispidustustest osavõtnud Eesti meesvõimlejate esindusrühma koosseisus oli 30 Terassammurite võimlemisrühma poissi. Terassammuritest kujunes üksus, mis oma järjekindla tegevusega ning kõrgekvaliteedilise tasemega oli ülelinnaliste ürituste rajajaks ja kujundajaks. Üksustes skautliku karastuse ja kasvatuse saanud ning skauditarkusi omandanud agaramatest ja hakkajatematest hundipoegadest sirgunud noortest juhtidest, keda lipkonna juht esitas üksuse juhtideks edutamiseks, kasvasidki juhid nii oma hundipoegade karjale, skaudirühmale, aga ka malevale ja Eesti Skautide Maleva peastaabile.

Lipkond soovis olla majanduslikult iseseisev ja selleks tehti tu tööd – igal aastal korraldasid lipkonna vanemskaudid pealinna esinduslikes saalides noortele soliidseid peoõhtuid parimate tantsuorkestrite saatel, sh oli üheks esinejaks nt ka Artur Rinne. Pidude reklaamitöö tegid poisid ise. Samuti oli suureks abiks lipkonna sissetulekute suurendamisel igal aastal kavade müügi organiseerimine mootorrataste võidusõitude ajal Pirita-Kose ringrajal, Hipodroomil ning Lennupäevadel lennuväljal.

1993. aasta novembris kirjutas skautmaster Eduard Ots Terassammuritele, vanadele skautidele: „Kui vaatan meie lipkonna fotot, mis avaldati „Eesti Skaudis" nr 2 1938. aastal, siis meenuvad need kaunid aastad, millest tagasi on terve inimpõlv. Oleme leidnud võimaluse 1986. aastast alates vähemalt kord aastas kokku saada ja neid ilusaid nooruse- ja järgnevaid pikki, raskeid, võib öelda, et ränki aastakümneid meenutada. Mul on alati hea meel ja olen uhke, et meid on skaudivaim nii kõvasti nakatanud ja sidunud, et eakate, vanade meeste, vanaisade ja vanavanaisadena peame lugu ja hoiame au sees seda tõelist skaudivaimu, mis meie üksuses valitses ja meie eluteel suunajaks oli."

Suur tänu, Rein, oma põnevaid eluseiklusi ning materjale meiega jagamast ning ikka tugevat tervist!

Kasutatud materjalid: raamat „Rein Kapper – ühe Rotaluse lugu läbi sajandi" (Tallinn 2016) ja Eduard Otsa poolt Rein Kapperile kingitud märkmeraamat „Jäljed – lood Tallinna Skautide Maleva Terassammurite lipkonnast alates 1925. aasta 25. oktoobrist".

Paadiretk Suursaarele

Terassammurite kokkusaamised

ESIMEST KORDA ERNAL … 1. LUGU

Kuus naist metsas, sünnipäevast rääkimata ehk kuidas elada üle ERNA matk

Gea Otsa
ERNA skautlikul rajal osalenu võistkonnas Gea40

Artiklit on lühendatud. Artikkel ilmus Postimehe nädalalõpulisas Arter.

Kui tahad endale tõestada, et silme ees terendav keskiga ei tähenda tegelikult midagi hullu, tasub sõbrannad kokku koguda ja ennast üheskoos looduses proovile panna. Noh, kas pabistad ka? On ju paha tunne, pool elu läbi! Mõtle, varsti käid juba viiekümnendaid…

Siit ja sealt hakkas see jutt peale juba suve algul, paar kuud enne mu 40. sünnipäeva. Kuigi minapilt on jäänud kuhugi kahekümnendate lõppu ja pole seda tunnetki, et peaks hakkama kodus sussi sahistama, kipub siiski ligi kuri mõte: kas nüüd ongi kõik? Keskiga käes?

Õnneks teatab hea tuttav Maris Sild, et tema läheb oma tiimiga augustis taas ERNA matkale. Mis võiks olla parem viis ümmarguse sünnipäeva tähistamiseks ja keskikka sisenemiseks kui eneseületus Eesti ühel raskemal matkasündmusel? Tehtud-mõeldud.

Kuus vaprat naist ja võistkond koos

Annan teada, et otsin ERNAle kaaslasi, ja enne kui arugi saan, on võistkond koos. Kuus vaprat naist, keda ühendab tutvus minuga. Keegi meist ei ole varem ERNAl käinud. Hindame oma võimeid ja kogemusi ning otsustame jalge alla võtta tänavu esimest korda kavva kuuluva 16-tunnise matka. Matkani jääb kaks kuud. Ettevalmistusega me end üleliia ei vaeva. Keegi meist pole diivaniloom – kõik teevad sporti ja liiguvad palju, võhma ja jõudu jagub. Meie hulgas on maratoniks valmistuv jooksja, mägimatkaja, püstivõitluse harrastaja, seiklussportija, kaks järjepidevat jooksuharrastajat. Meie nõrgim koht on orienteerumine: ainus kogenud kaardilugeja on Ele, kes on meist kõige kogenum matkahunt. Selge, et see poleks õige ERNA, kui Elel üksinda tuleks meid metsast läbi juhtida ja meie vagurate lambukestena tema sabas sörgime. Seega võtame vähendatud koosseisus ette mõned orienteerumisüritused, kus saame vähemalt selgeks, kuidas arvestada kaardil märgitud punktide kaugus vahemaaks maastikul ja mismoodi suuna määramine täpselt käib.

Kohtume ka Marisega, kes jagab praktilisi nippe: jalga panna kaks paari sokke (siis hõõruvad sokid omavahel, mitte jalgu); jooksuretuusid annavad hästi sooja ja kuivavad ruttu (sest märjaks saab nagunii); teistelt võistkondadelt pole vaja häbeneda abi paluda; söögi kaasatassimisega ei tasu üle pingutada, kuid õigel hetkel on purk kokakoolat kui jumalate nektar.

Ootamatu ummik metsas

Endale omaselt ajan veel viimastel päevadel taga korralikku matkaseljakotti, siis pakin asju kolm korda ümber ja saan lõpuks kotti enam-vähem mõistliku valiku: vahetusriided, viis paari varusokke, müslibatoonid, rosinad, energiageelid, poolteist liitrit vett pooleliitristes pudelites, esmaabikotike, GoPro kaamera, vihmakeep. Vannitoakaal näitab koti raskuseks 6,6 kilo. Kerge! Ärevus on sees, uinuda on raske, kuigi hommikul tuleb stardipaiga poole sõitma hakata juba enne kella kuut. Peas keerlevad stsenaariumid: mis on kõige hullem, mis saab juhtuda? Kui katkestame? Kui eksime ära? Kui keegi saab viga? Kui läheme totaalselt tülli? Viimast kahte tuleb iga hinna eest vältida.

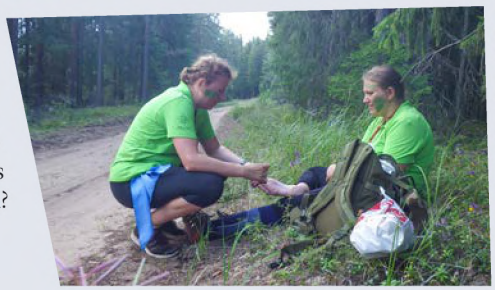

Fotode autorid: Gea Otsa, Maiu Müürsepp, Karin Meikas, Erkki Pung.

ERNA matk on võistlus, kuid aeg ei ole siin kõige tähtsam. Tuleb lõpetada ette antud aja sees (meie puhul 16 tundi), väärtuslikke võidupunkte korjatakse aga kohtades, kuhu tuleb ühiselt orienteeruda ja seal eri ülesandeid täita. Esimene üllatus, mis meid stardis tabab, on kaardi suurus: 1 : 50 000 on ikka palju suurem üldistusaste kui teisipäevakutel harjutanud olime. Paneme paika oma strateegia: miks minna otse, kui saab ringiga. Ehk eelistame võimalusel teid ja radu otse läbi soo ja võsa ragistamisele.

Algus on eufooriline. Saame esimese punkti koordinaadid ja suudame need kaardile kanda. Mingi poolteist kilomeetrit, häh! Päike paistab, aga veel ei ole liiga palav.

Esimeses punktis ootab aga ummik – ülesandeks on laskmine ja meie ees on mitu 24 tunni võistkonda, kes oma järge ootavad. Võtame päikest ja punume üksteisele patsid pähe.

Naeratus kaob näolt

Muda saame kogeda mitu korda, sest loomulikult jääb meile ette lugematu arv eri sügavusega kraave. Nende ületamiseks saame ronida mööda pehkinud tüvesid ja harrastada kaugushüpet. Jalad on kogu aeg ligased ja lirtsuvad. Alguses vahel ikka kuivatame jalgu ja paneme kuivad sokid märgade tossude sisse, kuid peagi loobume – nagunii oled kümne minuti pärast jälle märg. Arvestades pea kohal lõõmavat päikest, on see omamoodi mõnusalt jahutavgi. Nii mõnigi võistkonna liige saab selle eest aga karistuseks villid varvaste alla.

Fikseerin hetke, mil meeskonnal väsimus võimust võtab, naeratused näolt kaovad ja tuju tõsiseks muutub: kümme tundi algusest. Palav on, kohutavalt palav. Kuigi joome lakkamatult vett ja täidame pudelid igas punktis, ei ole metsapeatusi vaja teha. Teine nuhtlus on parmud, aga selleks ajaks oleme loobunud neid peletamast. Las söövad, vahet pole. Nõgeseväljad, millest otse läbi murda, on meile kui jalutuskäik lilleaasal. Spordiretuusid kuivavad tõesti ruttu, ent nõgeste ja ohakate eest ei kaitse. Keegi meist ei kanna järgmise nädala jooksul lühikest seelikut.

Ühistöö laguneb koost

Kas nägite uudistest pilte, kuidas laupäeva õhtul Paides arvamusfestivalil äike laastamistööd tegi? Oleme sel ajal keset sood ja metsa. Viie minutiga on taevas must ja nähtavust vaid mõni meeter, torm pillutab puid ja oksi ning otse pea kohal sähvib lakkamatult äike. Ma pole ennast ammu nii väikse, tähtsusetu ja hirmununa tundnud, kui läbi metsa tee poole tagasi kiirustades. Pääseks siit nii, et kellelegi ükski puu pähe ei kukuks või välk sisse ei lööks! See on ka ainus aeg, mil meie meeskonnatöö laguneb: kui jään vihmakeepi lahti harutades kohmitsema, kaovad neli meeskonnakaaslast silmist. Jääme Liisiga kahekesi ja mõttes mängin läbi stsenaariumi: kui meiega midagi juhtub, siis kui kaua läheb, kuni meid avastatakse ja järele tullakse? Pärast selgub muidugi, et teised ootavad meid käänaku taga, vaid mõnikümmend meetrit eespool.

Lõpetame matka veidi enne kümmet õhtul, olles viimased kaks tundi rühkinud lakkamatus rajus ja täitnud vahepeal meditsiinipunktis ka ülesande, mängides meid kangelaslikult oodanud ja läbikülmunud vabatahtliku elustamist. Kokku kulub meil 13 tundi ehk mahume ettenähtud aja sisse suure varuga. Konkurentidest oleme ikkagi enam kui kahe tunniga maas. Kokku läbime 34 kilomeetrit, 5–8 kilomeetrit teistest meeskondadest rohkem.

Meil oli ERNAle minnes konkreetne eesmärk: läbida matk nii, et oleks tore. Seda suurem on üllatus, kui meile pärast punktide kokkulöömist teatatakse, et oleme skautlikul matkarajal võitnud esikoha. Me rõõmu ei riku sugugi tõsiasi, et kõige kergemal rajal osaleski vaid kolm meeskonda. Selgub, et maksimumpunktid oleme võtnud nupukust, loogilist mõtlemist ja kiiret reageerimist nõudvates ülesannetes. Püssi lasta ei oska, aga kujundite pindala arvutasime kõige kiiremini!

Loodetavasti ei morjenda korraldajaid uuel rajal osalejate vähene arvukus ja matka lühem variant kuulub kavva ka järgmisel aastal. Tegemist on suurepärase võimalusega oma võimed proovile panna ja ERNAt nö nuusutada. Rada nõuab pingutust, kuid on siiski jõukohane igale harrastussportlase tasemel inimesele.

Meie võistkonda võib järgmisel aastal kindlasti kohata juba 24 tunni rajal. Vahepeal tuleb aga tublisti harjutada orienteerumist. Korralik varustus kulub ilmselt ka ära.

ESIMEST KORDA ERNAL … 2. LUGU

Praegu tundub nii mõnigi tund sellest kui unenägu, aga ometi ma olin seal ... Meie olime seal.

Merilyn Oolo-Püi
ERNA Tümleri rajal osalenu võistkonnas Metsikud

Ma ei tea, kuidas lühidalt kokku võtta ERNA matka. Ma ei tea, kuidas kirjeldada tohutut sisemist entusiasmi, metsikut rõõmu, adrenaliini, hirmu, väsimust, unisust, ehmatusi, vastutegevust, kilomeetreid, võsa, metsa, rabapuhmaid, mülkaid, leitsakut, joogivett ja järvevett, matkasokke ja tuhandet veel. Ma ei tea, kuidas edasi anda seda äikest. Seda unenägu. Praegu ju päike paistab, natukene on ehk tuult, aga ilm on imeilus. Ükski mu kirjeldus ei annaks edasi neid tundeid, emotsioone, reaalset olukorda, kui äike jõudis kella 20.30 paiku meieni, võib-olla isegi et juhtis meid rabas eksiteele ja hoidis meid soiste alade keskel ja rabajärve servas pimedas umbes kolm tundi. Sõnadega ei saa edasi anda seda, kui seisime jalgupidi märjas samblas ja sookailu puhmais, ümberringi, õnneks küll suhteliselt kidurad rabamännid, aga 5-6 meetrised siiski, ja kui siis see piksenool ja kõu me kohal sekunditki vahet pidamata enda hirmujõudu ilmutas. Ma olen ühes asjas kindel. Palvel on ka sama suur jõud kui piksenoolel. Sest me oleme ju siin, me oleme terved, meiega ei juhtunud midagi

peale selle, et kõik me saime kogeda erinevaid hirmutundeid, kes vähem, kes rohkem; kõik me olime üle nelja tunni läbimärjad ja vihm kallas üle näo; kõik me olime astunud või kukkunud mülkaisse, kes kubemeni, kes põlvist saadik, kes põlvili, kes külili – maapind oli nii petlik ja sundis meid liikuma teosammul ja väga tõsiselt valima astumiseks õiget Pokut. Me teadsime, et vaid mõne meetri kaugusel meist peab olema kraav, mis juhataks meid soiselt alalt läbi tihedama metsa välja tee peale. Olgu öeldud, et kompassid lõpetasid rabaalal meiega koostöö. Ma ei ole kindel kellaajas, aga see oli umbes südaöö ümber, kui vihmasadu oli jäänud varasemaga võrreldes vaid kergeks sabinaks ja äike andis ainult üksikuid kaugeid kõminaid, kui mul oli juba nii külm, et ma sain aru, et nüüd ma pean jõuvarusid koondama ja tegutsema, sest külmast ja märjast ja mõningasest hirmukurnatusest oli tekkinud seisak konstruktiivses mõtlemises. Palusin me seltskonna rahusadamal, mu abikaasal, aidata mul ülariided vahetada – et ka need ei saaks kohe uuesti märjaks ja et saaks vihmajope kiiresti soojade siidivilla riiete peale. Sama tegi mu abikaasa. Ja see oli uskumatu, kuidas soe ja kuiv ülariietus andis mulle totaalselt uue hingamise. Selleks hetkeks oli üks meie seltskonnast läinud tagasi kõige kõrgemasse kohta, soomülgastest uuesti välja kõrgemale rabaalale, et uuesti ja täpsemalt kraavi otsida. Läksime talle järgi, ja siis ma tundsin seda tugevat sisemist tunnet. Ma ei saa öelda, et ma teadsin, aga ma tundsin kogu kehaga, kus see kraav on. Ütlesin seda abikaasale, temal oli täpselt samasugune sisemine tunne või teadmine, ja ta hakkas tasakesi astuma, ja möödus vaid mõni minut, kui ta eespool hüüdis, et leidis kraavi! Sellega olimegi sisuliselt metsast väljas! Nüüd oli vaja vaid kraavi servapidi liikuda metsast välja. See maa oli tegelikult ainult pool kilomeetrit. Jõudsime eelviimasesse punkti, lahendasime ülesande, vahetasime (kes vahetas, kes mitte) veel riideid ja jalanõusid ja asusime nüüd juba teedpidi viimase punkti suunas teele. Umbes 3 paiku (täpset aega ei mäleta) jõudsimegi ERNA matka viimasesse punkti, lahendasime ülesande, ja siis ma otsustasin, et nüüd on see hetk, mil ma astun rajalt maha. See oli rahumeelne tugev sisemine otsus, et ma ei kõnni õkva läbi raba või mööda metsasihte seda viimast kolme kilomeetrit (jaa, see oli kogu matka viimane kolm kilomeetrit, KÕIGEST 3, tahab kõrvaltvaataja öelda!). Sellest sõltus, kas meie meeskond saab ERNA matka lõpetamise aja kirja või mitte, kas meid diskvalifitseeritakse või mitte. Aga mina otsustasin pärast äikese ja raba kogemust nii. Ilma igasuguse kahetsuseta. Ja jäin katkestajate autot oodates siis püstijala peal magama. Ärkasin selle peale, kui hakkasin kukkuma, siis kükitasin, ja jälle magasin. Kui umbes 5 paiku tagasi algus- ja finišipunkti jõudsime (soojas autos, aitäh, Mihkel!), võtsime kuuma suppi ja mul oli tükk tegemist, et suppi lusika peal hoida – keha üle oli kontroll täiesti kadunud ja suppi lendas üsna mitmes suunas. Igatahes. Soojad riided, padi ja tekk auto esiistmel, ja ma vajusin sekundiga sügavasse magusasse unustamatult heasse ernaunne.

ERNAle minnes oli mul üks eriline huvi või selja taga tõuget andev tung – mul oli metsik soov teada saada, milline saab olema iseendaga silmitsi seismine selle matka kõige raskematel hetkedel. Ma ei teadnud siis veel, et saan sekundiks kogeda tugevaimast tugevamat ellujäämise soovi ja vajadust (jah, ma ei kasutanud seda teist sõna siin. Aga Sa, armas lugeja, tead seda sõna. Teadlikult valisin praegu nii.) Ma olen endiselt rahul katkestamise otsusega, olen isegi uhke, et ma suutsin jääda kohale ja tunnetada enda keha unevajadust (olin pühapäeva varahommikul kella 3.15-ks olnud magamata umbes 43 tundi) ning anda endale aru, et esimese ERNA kohta olime katkestamisest hoolimata iseenda võitjad! KÕIK ERNA matkal osalejad, olgu katkestajad või mitte, on iseenda võitjad!

Ma tean, et ma ei suutnud suurt mitte midagi praegu kirjasõnaga edasi anda. Aga need, kellega me koos rajal olime – mu abikaasa Taivo, Marju Riiel (meie meeskonna kokku kutsuja ja juht), Siret Kirsipuu – teavad. See on nagu nabanöör. Seotus eluks. Uskumatult tore ja võimas kogemus, ma ei muudaks mitte ühte ainsat sekundit sellest! Aitäh, Universum! Aitäh, Äike, et Sa mängisid ainult hoiatusmängu! Aitäh! Kõige eest!

Kui sündis meie esimene laps, kogesin ma mitte lihtsalt tundmuseid, vaid see oli esimesel korral ikkagi valus. Aga esimene lause, mille ma abikaasale ütlesin, kui see väike pehme titabeebi oli mu kõhule pandud, oli see: "Ma tahan veel sünnitada!". Ja nüüd ma ütlen „Ma tahan veel ERNA matkale!“. Korra skaut, alati skaut!

Korra ernakas, alati ernakas! Siin lihtsalt ei ole tagasiteed.

7 PÕHIMÕTET, MIDA MINA ÕPPISIN ERNA MATKALT

Veeda Kala
Ökoskaudid

Olen nüüdseks käinud Erna matkal kaks korda. Seda pole palju, ent ometi on kujunenud juba mõned põhimõtted, mis on mulle matkates selgeks saanud ning ennast tõestanud. Eriti oluline on minu silmis see, et kui järgi mõtlen, siis nii mõndagi neist, kui mitte kõik, saab üle kanda ka igapäevaellu.

1. Inimesed on kõige tähtsamad

Olgu kuitahes raske, keeruline, arusaamatu, muserdav, ebaaus või hoopiski lihtne ja üksluine olukord, on sinu meeskond, inimesed su ümber, kõige olulisemad. Seda mitmel põhjusel: kui pole neid, pole ka sinul matka; kui nad ei tunne, et nad on tahetud, vajalikud ja toetatud, ei ole ka neil mingit lusti sinuga olla ning sind raskustes toetada; kui kellegi tuju vajub alla, tõmbab see kaasa ka kõiki teisi, jne. Kui olin oma meeskonnaga matkanud keset pilkast pimedust, meeletut paduvihma ja paukuvat äikesetormi juba pikka aega, jalgadest olid järgi jäänud selleks ajaks vaid valusad märjad tombud ning vahepeal hakkas mõtteisse sugenema mõtteid sellest, kui naeruväärne tundub minu usk, et keegi kuskil keset metsa meid veel ootab ja pole koju sooja ja kuiva magama ära läinud, oli just meeskonnavaim ja selle liikmete üksteise toetamine see, mis meid kõiki sellest metsast ja hämarusest välja vedas - me hoidsime üksteisel silma peal, me rääkisime üksteisega ja eriti nendega, kes tundusid kuidagi vaikselt omaette kuhugi ära vajuvat, me viskasime nalja, jagasime anekdoote, me tuletasime meelde kõiki laule, mis rääkisid vihmast, teelolemisest või muust hetke olukorraga seonduvast, olenemata sellest, kas sõnad olid meeles või viisi oskasime pidada, me pakkusime üksteisele abi ja nõu ning sammusime sitkelt muudkui edasi, kuni lõpuni. Mingit nähtamatut viisi pidi oleme me kõik üksteisega seotud ning seda võib hooletult lõhkuda või siis vastupidi kasutada nii, et see toob head kõigile.

2. Usalda ennast

Võimalusi, ohte ja muutujaid, millest edu sõltub, on hoomamatult palju. Iga meeskond valib oma põhimõtted ja tee, mille ta ette võtab. Kõigilt neilt on midagi õppida, nii et tasub hoida kõrvad lahti ja jagada omavahel kogemusi, kui kokku juhtute. Oma teed valides tasub võtta arvesse kõigi kuuldud kogemusi ja tarkusi, ent tuleb usaldada ka enda kogemusi ja tarkusi ning tunnetada ja usaldada ennast, nii iseennast kui ka kogu oma meeskonda. Sest lisaks lõpmatutele muutujatele, mis mõjutavad sinu meeskonda väljastpoolt, on ka iga meeskond ise eri moodi. Mis ühe meeskonna jaoks võib olla lihtne, võib teise jaoks olla ületamatult raske. Keda teist tunned sa rohkem läbi ja lõhki kui iseennast? Kelle omadusi, soove, väärtuseid, võimeid ja eesmärke tead sa paremini kui enda omi? Teiselt poolt jälle, vaatamata sellele, milline tundub sulle olukord alguses, sa ei tea kunagi, kuidas kujuneb lõpp: kes katkestab, kes jääb palju vastutegevusele vahele, kes eksib ära, kes läheb näiliselt kõige otsemat teed, ent leiab siis eest läbitamatu maa ja peab tagasi liikuma ja teise tee valima, kellele käib mingi ülesanne üle jõu jne. Seetõttu on kasulik valida just enda jaoks parimate šanssidega teekond ja viis selle läbimiseks.

3. Eesmärk viib sihini

Eriti, kui ette on võetud midagi suurt, on hea, kui mõtled enne läbi, mis on sinu eesmärk. Kui otsustasime oma meeskonnaga, et proovime esmakordselt Erna matka, siis üritasime olla ja osaleda kõiges ja anda kogu aeg oma parim. Kurnasime ennast väga ära ja ei jõudnud sellele vaatamata kõikide punktideni ning olime sunnitud katkestama. Kuigi tõenäoliselt oli üks teguritest ka lihtsalt see, et olime esimest korda sellisel matkal ja kogemusi oli vähe, oli üks teguritest tõenäoliselt ka see, et me ei rääkinud oma meeskonnaga läbi, mida keegi oma eesmärgiks on võtnud. Sellest tulenevalt tekkisid matkal huvide kokkupõrked, mis leidsid, kuna meil oli tugev meeskonnavaim ja hooliv suhtumine üksteisesse, lahenduse nii, et kogu meeskond panustas kõigi huvidesse, ning kõiki frustreeris iga kaotus. Teist korda Ernale tulles aga olime juba natuke targemad ja rääkisime enne eesmärgid läbi, teades, et meie taseme juures pole kõike võimalik saavutada ning jõudsime selleni, et olime üksmeelselt nõus eesmärgiga panustada kõige rohkem sellesse, et me jõuame ka finišini ehk ei katkesta. Matkal olles sai sellest eesmärgist nii mõnigi kord meie päästerõngas, nii punktides, kui sealne tegevus oli tugevalt vastunäidustatud mõnele meeskonnaliikmele, õnnetustes, kus selge sihi ja teadlike meeskonnakaaslaste toetuseta võibolla polekski me finišini jõudnud, vähemalt mitte täies koosseisus, kui viimaks ka eelviimases punktis, kus me kõik olime jõudnud juba peaaegu oma piirini ning ainult see üks ja ühine eesmärk andis motivatsiooni ja jõudu astuda terve meeskonnaga finiši suunas.

Teiseks ja võibolla ilmselgemaks ideeks selle põhimõtte alla koondub ka see, et eesmärk aitab teha realistlikke ja mõistlikke plaane. Kõige tähtsam minu jaoks, mida see tõik andis, oli teadmine, kui palju on mõistlik puhata ehk keset matka pikemalt puhkama jäämine mõjub halvemini kui väikesed puhkused ja pidev edasimatkamine kuni finišini, kus saab juba pikalt ja mugavalt puhata. Sest puhkama jäädes viibib keha mingi aja veel aktiivses seisundis, ent mingist hetkest keha saab aru, et siin on nüüd pikem puhkus ja hakkab tegelema suuremate "parandustöödega" – jalad paistetavad üles ja muutuvad eriti tundlikuks, lihastes asendub toonus rammestusega ning siis hakkad tundma, kui väsinud sa oled ja kui tühi su kõht on. Kuigi sööma peab kindlasti regulaarselt, mõjub kõhu täiesti täis söömine aga hoopis soodustavalt hilisemale raskusele ja leiva-luusse-laskmise tundele ning tekib tahtmine magada, mis aga kaotab palju niigi vähesest ajast.

4. Puhkus ja hoolitsemine on siiski oluline

Täiesti ilma puhkamata ka ei saa, sest see mõjub füüsisele halvasti. Pikema aja jooksul ulatuvad mõjud ilmselt ka psüühikasse. Et keha suudaks nii suurt koormust kanda, on vaja selle eest hoolitseda – värske õhk, tuuldumine, vigastuste ülevaatamine ja nende eest hoolitsemine, talk ja plaastrid – see kõik annab palju juurde nii füüsise jätkusuutlikkusele kui ka heale enesetundele. Puhkus on ka hea võimalus kaaslaste olukorraga lähemalt tutvumiseks, kes kuidas ennast tunneb, kellel mis puudu, mida vaja, millega peab edaspidi arvestama jne. Väikesed hingetõmbed, lõdvestumine ja puhkamine ning hoole kandmine nii enda kui ka teiste eest sobival ajal sobivas kohas mõjub kosutavalt ning aitab pikemas perspektiivis kaasa eesmärgi saavutamisele hoolimata esialgu näivast ajakaotusest.

5. Riski võtmise küsimuses pole õiget ja valet, on üks ja teine viis

See idee peitub tegelikult juba selles sõnas "risk" iseenesest, ent sellest aru saada, polnud üldse nii lihtne. Kui oled läinud mingit teed pidi, mis tundus sulle algul hea mõte, ent tagantjärgi tarkus näitas vastupidist, siis on kerge tulema nägemus õigest ja valest valikust. Järgmine kord, kui sarnasesse olukorda satud, juba kummitab sind mõte õigest ja valest valikust ning hirmutab tagantjärgi tarkus, kui

oled valinud vale tee. Sel hetkel näed aga selgemalt kui kunagi varem, et võimalusi on, aga nende võimaluste omadusi varjutab teadmatus, millest aga saab lahti alles siis, kui oled juba ühe tee valinud. Riski võtmist ja jätmist katsetanud, olen aru saanud, et õnn või õnnetus võib tabada nii või naa, kunagi ei saa olla kindel ja seega on pigem olulisem õppida igas olukorras õnnetusest õnnelikult välja tulema, kui proovida saada meistriks loterii mängimises.

6. Kokkusattumus on sinu nähtamatu kaaslane

Üks kord annad oma parima nii, et paremini vaevalt keegi suudab ja sind tabab ilmne ebaõnn, teine kord jälle vaevalt panustad, "lased puusalt", "lähed mütsiga lööma" ja õnn on ilmselgelt sinu poolel. Kolmas ja neljas kord on aga vastupidi. Seda ei tea kunagi. Teinekord sa lihtsalt satud vastutegevusega juhuslikult samadele teedele ja midagi pole teha, kaotasid ühe elu või rohkem ja sellest tulenevalt said jätkata või mitte. See muserdab korralikult, kui ei saanud. Aga mida teha, kui oled masendavas olukorras? Mõtled rahulikult järele ja olukorra läbi, mis läks hästi? Milles oli sinust kasu? Kus olid sa tubli? Kus oleks saanud paremini? Kas oleks olnud mingi teine tee? Kas seda kokkusattumust oleks saanud ette näha kuidagi? Mis jäi tähelepanuta? Kas sa annad alla? Mida head saab sellest õnnetusest kaasa haarata? Isegi kui midagi poleks saanud paremini teha, teeb juba tuju paremaks see, kui tuletad meelde kõik selle, mis läks hästi ja said teada, kui võimsateks asjadeks sa võimeline oled. Kogud energiat nii rõõmustades enda saavutuste üle, mõeldes oma kasudele pikemas perspektiivis kui ka õppides tundma rõõmu ka teiste õnnest ning teine kord oled veel tugevam. Mina olen hakanud seda nägema nii, et õnn ja õnnetus, ehk hea ja halb pool kokkusattumusest oleks justkui igaühega kogu aeg kaasas, nagu oleks ta üks nähtamatu inimene oma heade ja halbade omadustega. Kuidas suhtutakse oma lahutamatusse kaaslasesse? Mõistvalt ja leplikult, arvestavalt ja andestavalt, tema üle rõõmustades heades olukordades ja temaga koos välja rüsides raskustest. Mulle tundub, et see mõtteviis aitab leida endas sitkust ja oma teel väljapääsu lootusetusest ja saatuslikkuse tundest.

7. Kui aeg jookseb käest, aga hea strateegia valimine võtab liiga kaua, panusta meeskonnatöösse

Ma ei tea, kas on võimalik üle tähtsustada, kui oluline on meeskond ja meeskonnatöö. Antud põhimõte sai mulle selgeks punktis, kus aega oli vähe ja võimalusi mitmeid. Üritasin paaniliselt välja mõelda parimat lahendust, sest teada oli, et mingi strateegiliselt hea võimalus on kindlasti olemas, ent see lahendus ei tulnud ja ei tulnud mulle pähe. Teised meeskonna liikmed samal ajal mõtlesid teistsuguseid variante välja. Lõpuks oli juba pea pool aega läinud ja pinge kõigil laes. Sel hetkel sain aru, et pannes kogu meeskonna iga liikme jõud mingissegi ühte lahendusse annab igal juhul rohkem tulemust, kui see, kui oleme igaüks laiali ja võibolla ajalimiidi lõpuks oleme mõelnud teaduste preemiat väärt lahenduse välja. Ja nii oligi – meie lahendus polnud parim võimalik, ent kuna me panime igaüks kogu oma jõu ja tahte selle ühe lahenduse ja ühise eesmärgi alla, siis saavutasime ühe kõrgeimatest tulemustest ning olime meeskonnana veelgi tugevamad, kui enne seda kogemust. Hea meeskond ja meeskonnatöö on üks eriline asi ja kindlasti kogemist väärt.

Need seitse põhimõtet kandsid meie meeskonna viimasel Ernast osavõtul vilja: me saavutasime oma eesmärgi ja taastusime pärast matka kiirelt. Ei saa mainimata jätta, et pidime selle eesmärgi nimel juba eelmainitud põhjustel ka oma hinda maksma – me ei võtnud osa kõigist punktitegevustest ning kohati riskisime vastutegevusega käies pikemalt mööda teid püüdes säästa jalgu ja võita aega. Ent eesmärgi täitumiseni jõudmine oli magus ning rõõm ja meeskonna heaolu kaalusid need ohvrid tugevalt üle. Kindlasti on veel asju, mida sellelt matkalt annab õppida ning mida kogenumad ja staažikamad osavõtjad veel juurde lisaksid. Nende õppimine seisab mul veel ees.

NUPUTAMIST

SOOLATAIGNAST EHTED

Taas on käes värviline sügis. Et jõuluaeg jälle ootamatult kiirelt kätte ei jõuaks, siis on paras aeg hakata selleks valmistuma. Üks tore variant on teha ise soolataignast jõuluehteid. Selleks on vaja:

- 2 klaasi jahu
- 2 klaasi peensoola
- 2 spl sidrunhapet
- 1,5 spl õli
- 1,5 klaasi keevat vett

Pane kõik ained, väljaarvatud vesi, kaussi. Kui soovid juba algselt värvilisemat voolimismassi, võib lisada ka toiduvärvi. Vesi pane keema ja lisa seejärel segule. Sega segu, kuni tekib nö ebaühtlane mass. Seejärel kalla taigen lauale ja mudi seda veel laual nii kaua, kuni sidrunhappe terad on kõik korralikult lahustunud. Ja nüüd saad hakata sellest ehteid voolima. Taigen/ehted kuivavad õhu käes, ahju neid panna ei ole vaja. Kuivanud ehteid saab värvida. Kuuse oksale riputamiseks ära unusta ehtele sisse teha ka riputusnööri auku.

UUED TUTVUSED, UUED SEIKLUSED

HUNDUDELE

ALGAS UUS ÕPPEAASTA. KADI PEREKOND OLI JUST UUDE LINNA KOLINUD NING KADI PIDI UUDE KOOLI MINEMA. EELMISES KOOLIS OLI TAL PALJU SÕPRU. SIIN EI TEADNUD TA MITTE KEDAGI. KADI IGATSES KA OMA VANU SÕPRU NING IGAL VÕIMALUSEL HELISTAS/KIRJUTAS NEILE. SUVI MÖÖDUS KIIRELT NING JUBA OLIGI KÄES ESIMENE SEPTEMBER. KADI ASTUS ARGIKULT KLASSIRUUMI NING LEIDIS ENDALE TAGUMISES PINGIS KOHA. VAHETUNDIDES KÕIK TEISED JUBA RÄÄKISID OMAVAHEL. KADI EI JULGENUD NENDEGA LIITUDA NING NII TA VAHETUNDIDES ÜKSI OLIGI. KADIL OLI KURB NING TA KARTIS, ET TA JÄÄBKI KOOLIS ÜKSI. ÜHEL PÄEVAL SÖÖGIVAHETUNNIS NÄGI PETS OMA SÕBRA JOOSEPIGA KADIT SÖÖKLAS ÜKSI ISTUMAS. NAD POLNUD KADIT ENNE NÄINUD, KUID TAHTSID TEMAGA TUTTAVAKS SAADA. ÜHE LAUA TAGA ISTUDES PETS JULGELT TUTVUSTAS ENNAST NING RÄÄKIS, ET NEMAD JOOSEPIGA KÄIVAD TIHTI JALGRATTAGA SÕITMAS. KADILE MEEDIS SAMUTI ÕUES RULLUISKUDE VÕI RATTAGA SÕITMAS KÄIA. KADI, PETS JA JOOSEP EI PANNUD JUTUSTADES TÄHELEGI, KUIDAS JUBA VAHETUND LÄBI OLI SAANUD. LEPITI KOKKU, ET PÄRAST TUNDE KOHTUVAD UUESTI. JUBA SAMAL PÄEVAL LÄKSID JOOSEP, PETS JA KADI KOLMEKESI RATTAGA SÕITMA. JOOSEP JA PETS NÄITASID KADILE KÕIKI HÄID KOHTI, KUS NENDE KOOLI LÄHEDAL RATTAGA SÕITA SAAB. KUI KÕIK KOLM ÕHTUSÖÖGIKS KOJU LÄKSID, OLI NEIL IGAÜHEL OMA VANEMATELE PALJU RÄÄKIDA OMA UUEST SÕBRAST. KADI EI OLNUD ENAM KURB, TA EI OLNUD ENAM ÜKSI NING TA EI JÕUDNUD UUT KOOLIPÄEVA ÄRA OODATA. KADI OLI LEIDNUD ENDALE SÕBRAD, KELLEGA OLI TORE RÄÄKIDA JA KOOS OLLA. PETS JA JOOSEP KUTSUSID KADI KA ENDAGA KAASA JÄRGMISESSE HUNDULAAGRISSE. SEALT SAI KADI VEELGI ROHKEM HÄID TUTTAVAID. PETS JA JOOSEP OLID SAMAMOODI RÕÕMSAD, KUNA LEIDSID ENDALE UUE TOREDA SÕBRA, KELLEGA UUSI SEIKLUSI ETTE VÕTTA.

JOOSEP JA PETS ÕPPISID, ET ALATI TASUB MINNA JUURDE JA SUHELDA UUTE LASTEGA. JUST NII LEIAB ENDALE UUSI JA VAHVAID TUTVUSI!

*Keemiliste tähiste leidmiseks otsi üles perioodilisuse tabel ;)

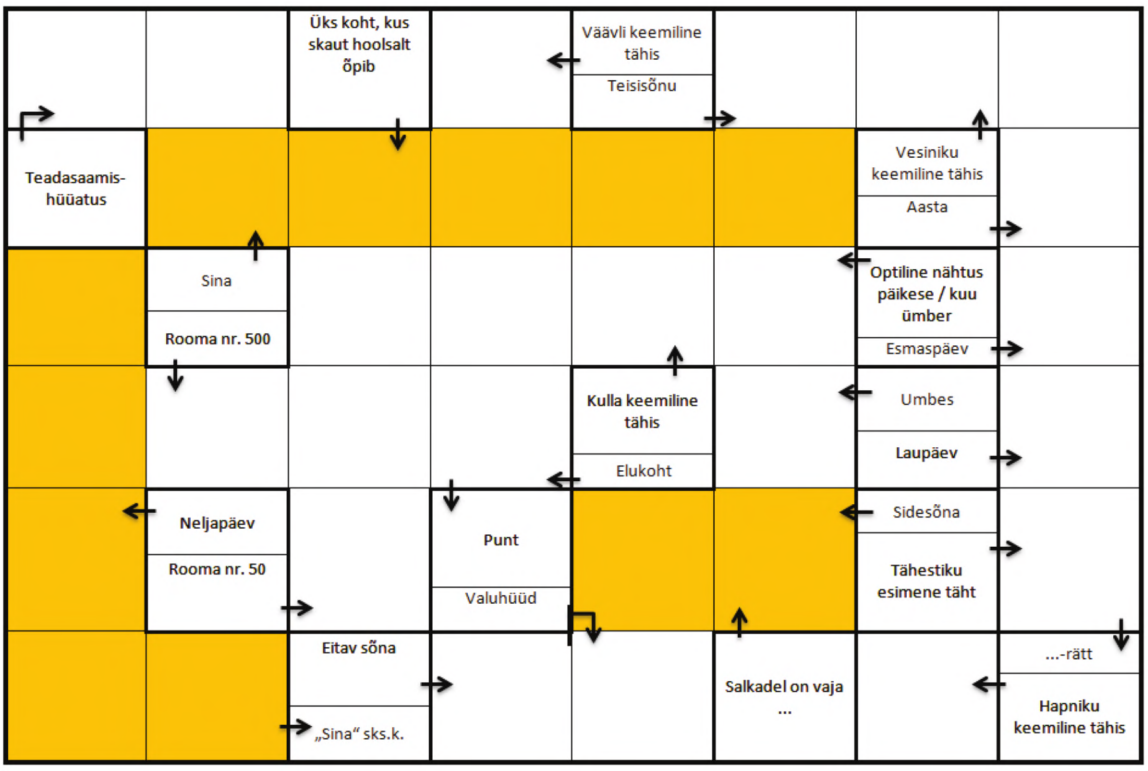

FÖÖNIKSID SAID "KÄE VALGEKS"

2017. aasta Jüripäeva laager, mis toimus Tartus 21.–23. aprillini, oli ülikoolilinnas sügisel ellu ärganud Fööniksite hundusalga kaheksale liikmele esimene laagrielamus skautluses. Loodetavasti ka meeldejääv, sest Reiniku kooli laagerdama tulles olid rohelised vormipluusid veel lubadusmärgi ja kaelarätita, kuid esimesel õhtul klassiruumis magama heites tuli juba kaelarätile sobiv koht leida ning vormi küljest ära kukkuma kippuvaid lubadusmärke paremini kinnitada.

Reede õhtul, kui Tartu skaudimaja muruplatsil Jüripäeva laagri meeleolukas avamine lõppenud oli, läksid Fööniksid Tartu Skautide ja Gaidide Maleva lipu all Toomkiriku varemetesse, et seal oma lubadus anda. Siinkirjutajal on praegugi veel kõrvus nii julged kui ka ebalevad tõotusesõnad, mis 27 aastat tagasi sealsamas punastest tellistest varemete vahel õhtupimeduses kuuldavale toodi. Nüüd kõlasid fööniksihundude lubadused sealsamas justkui kinnitus sellest, et skautlusepisik ei ole vahepealsete aastakümnete jooksul mitte kustunud, vaid nakatab taas noori... aga mitte ainult. Nakatust on lisaks nendele noortele saanud igatahes ka nende emad ja isad, kes hoolega Fööniksite salga tegemistes kaasa aitavad. Samuti olid nad oma lastele toeks sel tuulisel ja külmal õhtul. Pidulikkust ning hetke olulisust rõhutas ka peaskaut Kristjan Pommi ja juhatuse esimehe Siim Maripuu kohalolu, kes andsid igale vastsele hundule lisaks südamekäe pigistusele lubadusmärgi ja kaelarätivõru.

Laupäev möödus traditsiooniliselt matkamise tähe all

Hommikul aknast välja vaadates tundus, et ilmajaam on õnneks jällegi eksinud ja oodatud koerailma asemel tuleb päris kena päev. Alguses pidas see tõepoolest paika ja päike tegi olemise päris soojaks, kuid varsti tuli lund, siis vihma koos tugeva tuulega, siis paistis jälle päike ning ka kerge rahe ei jäänud olemata. Vastavalt ilmale vaheldus ka Fööniksite meeleolu ja lõunasöögi ootus aina kasvas, mistõttu pidime ühe tegevuspunkti isegi vahele jätma, et matkatuju tõstmiseks kiiremini supini jõuda.

Salgatöö musternäide

Pärast matkalt naasmist oli tore jälle soojas koolimajas olla, mis õnneks mitmepalgelise ilma eest varju pakkus. Aga oma ohud varitsesid ikkagi ka seal. Lakitud ja libe koridori parkettpõrand pakkus erakordset võimalust talvel väheseks jäänud liulaskmist nüüd tasa teha. Soovitused seda siiski mitte harrastada ja pigem jalanõud jalga panna, ei kandnud eriti vilja. Oma kogemusest õpitakse aga kõige paremini! Ühel hetkel oli hädakisa valla, sest Kärdi talda oli leidnud oma tee pirakas parketipind. Ühiste jõududega asuti seda eemaldama. Ettevõtmine osutus üpris keeruliseks, sest pind tungis sügavale ja kinnitus kindlalt. Kõigi Fööniksite huvi sündmuse vastu oli muidugi suur ning igaüks leidis selles olukorras endale sobiva ja olulise rolli: kes lohutas, kes pakkus kannatajale piiramatus koguses kommi, kes rääkis oma kogemustest, kes püüdis juhtida Kärdi tähelepanu hoopis muule, kes väljendas lihtsalt oma kaastunnet, kes jälgis kõike põnevusega, kes jagas pinnu väljatõmbajatele soovitusi. Selles sündmuses avalduski skautluse suur väärtus, et meie kõrval on inimesed, kes hoolivad ja on valmis endast parima andma oma sõbra aitamiseks. Kõik need ennastsalgavad püüdlused kandsidki vilja ning pind, millel pikkust umbes 1,5 cm, saigi eemaldatud. Pärast seda olid kõigil jalanõud jalas ja hoiatavaid õpetussõnu ei olnud vaja enam jagada. Nii see elu käib... Daniel Levi esinemisel, mis peatselt algas, sai vigastatu juba rõõmsalt jalgu liigutada.

Paraad, mis samuti traditsiooniliselt jüripäeva juurde kuulub, oli Fööniksitel esimene võimalus teiste skautidega ühises rivis läbi linna kõndida. Kahjuks ei soosinud ilm vormiväel olemist, kuid tuliuued kaelarätid sai siiski nähtavale riiete peale asetada. Fööniksite meele tegi rõõmsaks, et lisaks kolmele isale, kes kogu laagri kohal olid, tulid ka mitmed teised vanemad oma lastele kaasa elama. Ilm pakkus jällegi vaheldusrikkust, kuid soe tee, mille soovijate järjekord Raekoja platsil üpris pikaks venis, aitas kehasoojust hoida.

Nüüd on Fööniksitel skaudiradadel "käsi valge" ning suurlaagris saavad nad oma vormile juba teise laagrimärgi õmmelda. Loodetavasti tuleb neid märke, mis kannavad olulisi ja suuri mälestusi, veel palju ning lubadusesõnad ei kustu meelest ja südamest.

Üks Fööniksite hundusalga juhtidest
Siimon Haamer

Fööniksid pärast paraadi oma sini-puna-kuldsete kaelarättidega

Paraadil ankrumeestena marssimas

Fööniksid külmetamas vahetult enne tõotuse andmist Tartu toomkiriku varemetes: (vasakult) Eva Marit, Kärt, Liisa, Katriin, Hanna, Remi, Hendrik, Gustav

Matkapuntkis ülesannet täitmas

Meie öömaja Mart Reiniku Koolis, kus leidis aset ka pinnu eemaldamise operatsioon